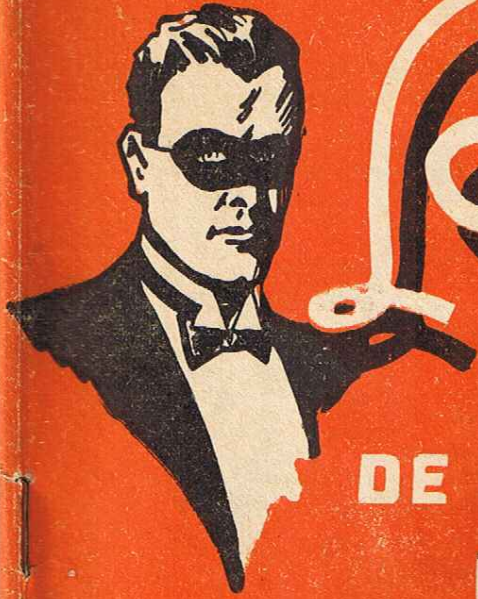

NIEUWE AVONTUREN

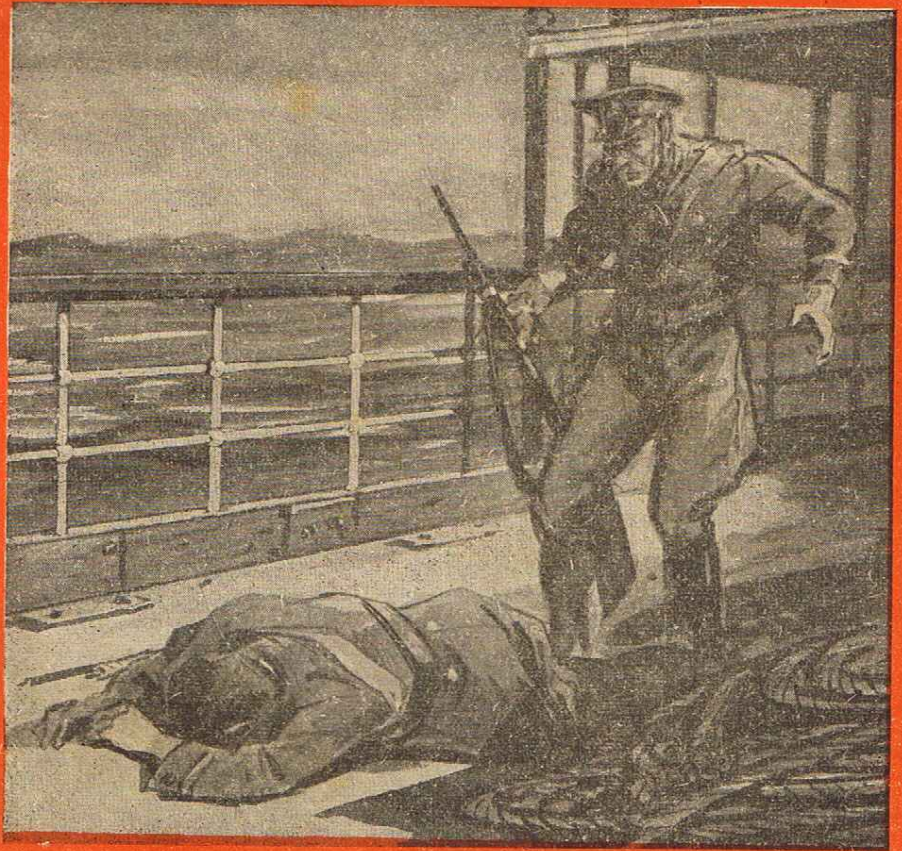
Lord Chester Raffles

genaamd

DE GROTE ONBEKENDE

Het geheim van Chesney Wold

N° 2214

WEKELIJKSE AFLEVERING

NEDERLAND: 40 Ct.
BELGIE: 6 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Cord Lister

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het Geheim van Chesney Wold

Hoofdstuk I

DE ROBINSONS

Het was ongeveer negen uur in de ochtend.

Een heerlijke zomerdag was reeds enige uren geleden aangebroken en had zijn intrede gedaan onder het gejubel van honderden bontgekleurde vogels, die snaterden in de takken van het dichte woud, hetwelk het eilandje Guadalupe voor een niet gering deel overdekt.

Het eiland is gelegen op een paar honderd mijlen van de ontzaglijke landtong Laag-Californie geheten en die een gedeelte uitmaakt van Mexico, waarvan ze door de Golf van Californie gescheiden is.

Het eiland is slechts zeer schaars bevolkt, door een schamele troep vissers, voor het grootste gedeelte van onvermengd Indiaans bloed.

Maar er zijn grote gedeelten van het

eiland, waar vele kilometers in het rond geen levende ziel valt te bespeuren.

Het ligt ruim zestig mijlen ten Westen van de scheepvaartroute, die San Francisco met Panama verbindt en het is veel te ver verwijderd van de kust dan dat zomergasten er heen zouden trekken.

Er is trouwens geen geregelde dienstverbinding, want geen enkele maatschappij zou dwaas genoeg zijn, de grote uitgaven op zich te nemen, met zulk een grote kans op verlies.

Men kan zich op dit gezegende eiland wanen aan de Franse Riviera, maar het klimaat is er nog zachter, de lucht is er nog meer bezwangerd met de geuren van exotische planten en bloemen, men ruikt er de vanille en de wilde rozen, in de hoge bomen tijlpen en kwet-

teren vele dozijnen soorten vogels, bont gekleurd, die een schitterend schouwspel opleveren, als zij, opgejaagd, in een grote zwerm opvliegen, door de stralen van de zon beschenen.

Maar, zoals gezegd, het eiland ligt zover uit de buurt, dat hoogst zelden een Europeaan er de voet zet, teneinde er te gaan vissen naar de reusachtige forellen, die men in de kleine bergmeren vindt, of er te jagen op aardvarken en wild konijn.

Op een verborgen plekje, van het binnenland uit nauwelijks zichtbaar, stond een grote linnen tent, die zeker wel tien personen had kunnen bevatten, in de schaduw van een geweldige baobab of apenbroodboom.

Die tent was opgeslagen niet ver van de oorsprong van een helder stroompje, dat zich klaterend van een hoge rots stortte en zich vervolgens bedachtzaam een weg scheen te zoeken naar de Stille Oceaan.

Op zijn breedst was dit riviertje nauwelijks acht meters en op de diepste plaatsen reikte het water een volwasen man nauwelijks tot de oksels.

Het stroompje slingerde zich in vele bochten door een grazige vlakte, welke zacht glooiend afhelde naar de zandige kust en daarin schier ongemerkt overging.

Aan bijna alle kanten was deze vlakte omgeven door eeuwenoude, hoge bomen, sommige van een dikte, zoals men ze nog slechts op enkele plekken van Californie vindt, waar zij speciaal beschermd worden door de Regering, die niet heeft willen dulden, dat ook deze laatste woudreuzen ten offer zouden vallen aan de bijl van niets ontziende houtkappers.

De lucht was zo klaar, de atmosfeer zo doorzichtig, dat men zonder moeite tot op vele kilometers afstand kon zien.

Op enige afstand van de tent klonk onder het geboomte een zwak geklop, alsof daar een specht aan het werk was.

Het klonk even regelmatig en mischieten alleen wat luider.

Eensklaps trad er, de twijgen van het struikgewas terzijde duwend, een man te voorschijn, krachtig en toch slank

gebouwd, met een ernstig gelaat en doordringende grijze ogen, gekleed in een lederen broek en een linnen hemd, waarvan de mouwen tot boven de ellebogen waren opgestroopt, zodat de blanke, fraai gevormde en toch blijkbaar zeer sterke armen te zien kwamen.

De man was blootshoofds.

In de rechterhand hield hij een kleine hamer, die hij nu voegde bij enige andere gereedschappen, welke hij in een kleine lederen tas aan een riem op de zijde had gehangen.

Hij stond een ogenblik stil, wendde zich toen nog eens om, voegde zich langzaam met de rug van de hand over het voorhoofd terwijl zich op zijn gelaat een uitdrukking van voldoening vertoonde.

Hij liet de tas in het gras glijden, liep naar de tent, zonder daarbij ooit op een dode tak te trappen of enig ander gerucht te maken en stond daar opnieuw stil om aandachtig te luisteren.

Na enige ogenblikken bromde hij voor zich heen:

— Zij schijnt nog altijd te slapen. Nu, hoe meer zij slaapt, hoe spoediger zij geheel en al hersteld zal zijn. Wie had ook kunnen voorzien, dat er zich door de opwinding van de laatste dagen weer complicaties zouden voordoen. Maar dit heerlijke klimaat moet haar toch spoedig geheel weer de oude doen worden; het klimaat en de rust, de eenzaamheid, hier, waar zij onmogelijk meer in aanraking kan komen met haar voormalige medeplichtigen. Dat arme kind!

Toen hij volstrekt niets hoorde, liep hij verder en volgde de loop van het riviertje.

Toen hij de tent niet meer zien kon, die nu aan het oog onttrokken was door het dichte kreupelhout, wierp hij snel de weinige kledingstukken af die hij droeg, stortte zich in het koele water van het stroompje en spartelde daar rond, terwijl hij het water met handen en voeten meters hoog deed opspatten tot het als een parelende regen neerviel.

Hij zwom met krachtige slagen tot dichtbij de monding van de rivier, keerde terug, stapte uit het water en droogde zich op de primitiefste wijze: met

een bundel gras, fris en geurig, zoals de meest verwende mondaine het zich niet beter zou kunnen wensen.

Hij rekte zijn krachtige leden uit, keek om zich heen en mompelde met een dromerige uitdrukking in zijn grijze ogen:

— Hoe jammer dat het niet langer kan duren. De plicht roept weer, de onbarmhartige werkelijkheid. Nog is mijn taak niet voltooid. Nog leven er daarginds, op enige honderden mijlen, te midden van de zogenaamde beschaving vele miljoenen in armoede en ellende, bezwaard met de ketenen van gebrek, gemis aan lucht en zon, het spook van ziekte en honger. Daar leven ook nog steeds de onrechtvaardigen, de baatzuchtigen, de ellendige woekeraars en slavendrijvers, die gestraft moeten worden. Jij taak loopt hier ten einde, John Raffles, het grote werk is verricht, je beschikt nu weer over alle hulpmiddelen die je ten dienste stonden, de strijd zal opnieuw een aanvang nemen.

De Gentleman-Inbreker, want inderdaad had een vreemde samenloop van omstandigheden John Raffles naar dit afgelegen eiland gebracht, keek in de richting van het Oosten en zijn gelaat verstrakte.

De zon had hem reeds geheel droog gestoofd, hij trok zijn kleren langzaam aan, als met tegenzin en richtte zijn schreden opnieuw naar de tent.

Maar ditmaal bleef hij reeds na enige ogenblikken verrast staan, want de voorhang was teruggeslagen en in de opening stond een buitengewoon mooie vrouw, met glanzend zwarte ogen, een weinig bleek, als na een langdurige ziekte en die bezig was, niet zonder moeite, het prachtige, zware haar, zwart als de nacht, in een wrong te wringen en achter in de nek vast te steken.

Zij was zo schoon, zoals zij daar stond, in het lohangende gewaad, met de half ontblote armen, dat Raffles een ogenblik in werkelijke bewondering bleef staan, zoals hij ook zou hebben stilgestaan voor een prachtig schilderij.

Toen hervatte hij zijn loop en naarmate hij naderbij kwam, tekende zich zeldzamer een flauwe blos af op de

wangen van de jonge vrouw.

— Ik hoop dat gij goed gerust hebt, Pina Baretta? vroeg Raffles en hij maakte 'n hoofse buiging, alsof hij geen met olie en sneeuw verontreinigde werkkleding, maar het sierlijk gewaad van een edelman uit de achttiende eeuw droeg.

— Ik heb de gehele nacht uitstekend geslapen, of althans daaromtrent, antwoordde de jonge vrouw met een glimlach, die even haar parelwitte tanden ontblootte.

— Ik hoop toch niet dat ik u heb wakker gemaakt?

— Het doet er niet toe. Ik had schandelijk lang geslapen. Ik heb u in het water horen plassen, gij hebt bij mij de lust doen ontwaken, uw voorbeeld te volgen, sir.

— Zoudt gij u daartoe inderdaad sterk genoeg gevoelen?

— O ja. Het is mij alsof ik herborren ben.

— Ik zou u toch de raad willen geven, ditmaal als geneesheer, om daarmee nog een paar dagen te wachten. Het doet mij groot genoeg, dat gij reeds zo vroeg bent opgestaan voor uw doen; dat wijst op een snelle terugkeer van uw krachten.

— Hoe zou dat ook anders kunnen? hernam de jonge vrouw en haar zwarte ogen begonnen te schitteren. Die rust, uw goede verzorging, de verrukkelijke natuur...

Zij liet haar blikken langzaam om zich heen waren en even vertrok haar mond smartelijk, toen zij op zachte toon vervolgde:

— Dat het van mijn jeugd af aan niet zo is geweest. Ik wil mij zelf niet beter maken dan ik ben, maar ik geloof dat er veel, heel veel anders zou zijn geworden, als ik mijn ouders wat langer behouden had en als ik eerder had leren begrijpen, dat slechts de reine natuur de mensen tegen het kwaad kan beschermen. Maar ik was nog jong toen ik reeds werd meegesleurd in de maalstroom van het grote stadsleven... ik raakte steeds dieper in het slijk... ik leerde mensen kennen voor wie ik nu huiver...

Zij bedekte even het gelaat met de handen en een rilling voer door haar lichaam.

— Gij moet daar nu niet meer aan denken, zei Raffles op zachte toon. Als gij wilt kan dat alles voor goed achter u liggen. Gij hebt de gaven, naar ik heb ontdekt, welke gij moet uitbuiten. Ik weet wel dat het gemakkelijk is, dergelijke dingen te zeggen tegen een vrouw, die zeer aan weelde gewend is, maar gij moet sterk trachten te zijn, gij zult een tijdperk van strijd moeten doormaken, maar dan ben ik er zeker van, dat gij een grote kunstenaar kunt worden en veel geld zult verdienen op een andere en ook een betere wijze dan voorheen.

De vrouw scheen nauwelijks gehoord te hebben wat Raffles zei, want zij wrong nu zacht kreunend de mooie, welverzorgde handen en zei met bevende stem:

— Dat ge mij het zo vergolden hebt. Dat ik nu hier met u ben op dit eiland, bijna geheel verlaten van de mensen, dat ge mij vertrouwt, terwijl ik nog slechts weinige maanden geleden gepoogd heb u over te leveren aan de bende van het « Kwade Oog ». Zult ge mij dat ooit kunnen vergeven?

— Ik heb u dat reeds aanstond vergeven, antwoordde Raffles rustig. Zou ik mij anders niet van u hebben ontdaan bij de eerste gelegenheid de beste? Wij zijn allen zondige en sterfelijke mensen en de rechter, die u thans vergiffenis weigert, heeft die zelfde vergiffenis straks in een andere wereld zelf maar al te zeer nodig.

— Dat is waar! riep de jonge vrouw uit. Gij hadt mij aan de politie kunnen overleveren en ik zou zeker tot een langdurige celstraf veroordeeld zijn en in plaats daarvan hebt ge mij beschermd tegen de wraak van mijn vroegere lotgenoten, gij hebt mij onder uw hoede genomen, gij hebt mij hierheen gevoerd, op gevaar af, aan hun wraak ten offer te vallen. Gij hebt uw leven voor mij op het spel gezet.

— Dat is iedere vrouw waard, Pina Baretti, die toont dat zij de weg der misdaad wil verlaten, hernam Raffles

zacht.

De jonge vrouw keek hem een ogenblik met een droevige glimlach op het gelaat aan en herhaalde toen bijna fluisterend:

— Iedere vrouw. Voor u ben ik niet meer dan iedere andere vrouw, nietwaar? Gij hebt er al velen op deze wijze gered, zoals uw vriend Charles Brand mij heeft verhaald en uw trouwe chauffeur Henderson, die nu op weg zijn naar de Behring Straat, om daar uw duikboot uit haar schuilplaats te gaan halen.

Daar Raffles geen antwoord gaf, wendde zij zich langzaam om en zei, met een poging om opgewekt te schijnen:

— Gij zult wel honger hebben na al dat werk. Ik zal een goed ontbijt voor u gereed maken. Is de vliegmaschine bijna klaar?

— Zij is gereed, mademoiselle en ik wil een proeftocht ondernemen, zodra ik het ontbijt genuttigd heb, waarop gij mij belooft te onthalen.

Hij volgde de jonge vrouw in het inwendige van de grote tent, waar zelfs hij gemakkelijk overeind kon staan en die door een linnen tussenschot in twee was gedeeld.

Hij hielp haar bij het naar buiten dragen van het weinige beddegoed: een matras en wat dekens, hij haalde water uit de beek, om het voor de thee te doen koken en hij deed dit alles met een kalmte en een vanzelfsprekendheid, alsof het de gewoonste zaak van de wereld was, dat twee jongelieden, die elkaar enige maanden te voren volkomen vreemd waren, zich in deze eigenaardige toestand bevonden.

In het achterste gedeelte van de tent stonden enige kisten, die kleren en verduurzaamde levensmiddelen, gereedschappen en meetinstrumenten bevatten.

Er was ook nog een soort bewaarplaats voor vers vlees achter aan de tent, die men ook van buitenaf kon betreden en waar de kleine aardvarkentjes werden opgehangen om te besterven, waarvan het vlees zo mals en smakelijk is als dat van het fijnste konijn en dat door de kenners zelfs ver boven ree en hert wordt gesteld.

Raffles had het linnen tussenschot laten vallen en wisselde zijn werkkleren tegen andere, terwijl de jonge vrouw, wie hij het leven had gered, aan de andere zijde bezig was, met het gereed maken van het ontbijt, het zetten van thee, het koken van de verse eieren, diezelfde ochtend door Raffles op het strand geraapt en het smeren van het brood, eigen gebakken brood, dat misschien niet zo gaaf en wit was als dat van een bakker te New York, maar dat er niet minder goed om smaakte, omdat het in een over van gloeiend gemaakte keistenen was gebakken en al liet de vorm wel het een en ander te wensen over.

Toen Raffles zich opnieuw vertoonde, thans gekleed in een kniebroek, beenkappen, een hemd van dunne, khakikleurige stof en een gemakkelijk zittend sportjasje, stond het eenvoudige ontbijt reeds aangericht op de lage, ruwe tafel, door Henderson, de trouwe metgezel van Raffles, vervaardigd.

Toen Raffles plaats had genomen op de lage kruk, keek hij de jonge vrouw eens onderzoekend aan en zei toen:

— Het verblijf hier heeft u inderdaad veel goed gedaan.

— Gij hebt er dus geen spijt van, dat ge mij hierheen hebt meegenomen? Ik ben u niet al te zeer tot last geweest?

— Niet in het minst. Hoe zou het ook mogelijk zijn geweest? Pas eergisteren heb ik u veroorloofd, enige uren achtereen uw bed te mogen verlaten. Gij ziet er echter zo goed uit, dat gij vandaag wel een kleine wandeling moogt maken. Als gij vermoeid raakt, kunt gij op mij steunen. Het is hier een waar Paradijs, maar ditmaal zonder slang.

De jonge vrouw scheen een opmerking te willen maken, maar zij bedacht zich, schonk zwijgend de thee in en vroeg toen op zachte toon:

— Zijt gij nooit getrouwd geweest, sir?

— Nooit, mademoiselle, antwoordde Raffles kortaf.

— Maar, gij moet toch hebben liefgehad? hernam Pina Baretto schuchter.

— Dat heb ik, dat weet God, ant-

woordde Raffles bijna ruw. Twijfelt gij daar aan?

— Ja, soms heb ik er aan getwijfeld, antwoordde de jonge vrouw. Soms heb ik de indruk gekregen, dat gij ons, vrouwen haat, dat gij ongevoelig zijt voor liefde, dat gij alleen maar denkt aan... uw taak, zoals gij het noemt.

— Het laatste is waar, mademoiselle, maar tegen het eerste zal ik moeten protesteren. Ik geloof waarlijk niet dat ik vissenbloed heb en somtijds valt het mij bitter zwaar, steeds geheel alleen door het leven te gaan, zonder dat ooit de zachte hand van een vrouw mij over het hoofd strijkt, zonder dat ooit zachte lippen de mijne beroeren, zonder dat ik ooit mag zien in de klare diepte van een liefhebbend vrouwenoog. Maar zo is het nu eenmaal. Men kan geen twee meesters dienen, en ik weet zeker, dat ik zou verslappen in mijn reuzentaak, want ik ben per slot van rekening ook maar een sterfelijk mens, met menselijke feilen, wanneer ik toestond dat mijn hart voor zachtere gevoelens toegankelijk werd. En daarom heb ik er die uitgerukt.

— Voor altijd? vroeg Pina Baretto op zachte toon.

— Geloof gij dan dat de mensheid, dat de maatschappij, binnen enkele jaren zodanig verbeterd zal zijn, dat ik mijn werk zal kunnen staken? Geloof gij dat er dan geen onderdrukkers en onderdrukten meer zullen zijn, geen hongerigen, geen krankzinnige weelde naast de zwartste armoede, gelooft gij dat in ernst?

De jonge vrouw was nog een weinig bleker geworden, terwijl zij Raffles met haar grote zwarte ogen aanstaarde, toen zij hernam:

— Gij doet u zelf te kort, gij zijt onrechtvaardig jegens u zelf, als gij uw leven uitsluitend aan uw taak wijdt. Geloof gij dan niet, dat er vrouwen bestaan, die de hemel op hun knieën zouden willen smeken, u bij dat werk behulpzaam te zijn, dat gij vrijwillig op u hebt genomen?

— En, denkt gij, dat ik zou toestaan, zelfs als ik dat geloofde, dat zulk een vrouw dezelfde vermoedenissen door-

stond als ik? Dat zij zich aan dezelfde gevaren zou blootstellen, dat zij dezelfde kans zou lopen op een goede dag als een ernstig misdadiger te worden gearresteerd? Nooit!

— Menige vrouw zou dat misschien als de grootste zaligheid ter wereld beschouwen, sir, hernam Pina Baretta, het gelaat half afgewend en terwijl zij zenuwachtig met enige kruimeltjes brood speelde.

Raffles had haar een ernstige blik toegeworpen en zei nu langzaam:

— Geen enkele vrouw, met hoe goede voornemens ook beziel, zou in staat

zijn, dit werk op de duur te verrichten, mademoiselle. En ik zou het mij zelf nooit vergeven, als ik een uwer sexe daartoe dwong. Maar haast u nu; het weer is verrukkelijk, het zal u goed doen een kleine wandeling te maken en als uw beterschap zo goed blijft vorderen, dan belet niets ons, reeds over weinige dagen te vertrekken van dit eiland waar wij sedert een paar weken als twee Robinsons leven.

— Te vroeg, veel te vroeg, zei Pina Baretta.

Maar zij zei het zo zacht, dat Raffles het niet verstond.

Hoofdstuk II

HET DAGBLADBERICHT

Er waren enige uren verlopen.

Pina Baretta had een wandeling gemaakt aan de arm van Raffles, die een bos van inspanning op haar bleke wangen had gebracht en zij rustte nu uit, halverwege een lage heuvel, vanwaar zij een prachtig gezicht had over de blauwe golven van de Stille Oceaan, die nauwelijks door een zuchtje schenen te worden bewogen.

Daar had Raffles haar achtergelaten en zelf had hij zich begeven naar een grote plek in het woud, waar, aan de zoom, een eenvoudige houten loods was gebouwd.

Ongeveer in het midden van de open plek, overdekt door een groot afdak van ondoordringbaar zeildoek, stond een vliegmaschine van een eigenaardig maaksel.

Het toestel was bijna geheel van aluminium vervaardigd, dofgruis geschilderd, opdat het in de lucht nauwelijks zichtbaar zou zijn.

Het was de « Duivel der Lucht », de wonderlijke vliegmaschine van Raffles,

het door electriciteit gedreven toestel, dat aan zijn geniaal brein was ontsproten en waarmede hij ook naar Canada was gekomen.

Daar echter, in de loop van een even spannend als gevaarlijk avontuur, was de machine voor een groot gedeelte vernield, maar gelukkig was de elektrische motor, het kloppend hart van de machine, gespaard gebleven en Raffles had, zodra de gelegenheid daartoe gunstig was, de overblijfselen van het zwaar beschadigde toestel van de plek gehaald, waar hij ze verborgen had en naar dit afgelegen eiland vervoerd aan boord van een zeewaardige motorboot, welke hij te Los Angeles had gehuurd, het Dorado van alle filmacteurs en actrices.

In een ingespannen arbeid van enige weken waren John Raffles, Charles Brand en James Henderson er in geslaagd het toestel weer in zijn oorspronkelijke vorm te herstellen.

Raffles bezat echter nog een ander middel om zich te verplaatsen.

Dat was de snelle duikboot die gedu-

rende de winter verborgen was geweest in een rotsbol, niet ver van de Behring Straat en vanwaar het schip thans werd gehaald door zijn beide metgezellen, nu de zomerwarmte tot zelfs in die barre streken het ijs had doen smelten en de duikboot uit haar boeien had bevrijd.

Geheel alleen had Raffles de laatste hand aan de herstelling van de vlieg-machine gelegd.

Hij trad nu op het toestel toe, liep er enige malen omheen, betastte de spanraden, zowel als de draden, waardoor het richtings- en het hoogtestuur in beweging werden gebracht en bromde goedkeurend.

Toen keerde hij terug naar de plek waar hij Pina Baretti had achtergelaten en vroeg:

— Zijt gij al wat uitgerust?

— Ik gevoel mij sterk genoeg om dadelijk opnieuw op weg te gaan.

— Ik stel u iets anders voor. Wilt gij de eerste proefvlucht met mijn vlieg-machine maken?

De jonge vrouw kreeg een kleur van blijdschap, toen zij ten antwoord gaf:

— Zoudt ge mij dat werkelijk willen toestaan? Ik durfde er u niet om te vragen.

Raffles keek de jonge vrouw een ogenblik glimlachend van terzijde aan.

Hoe zeer was Pina Baretti veranderd, sedert hij haar een paar maanden geleden voor de eerste maal ontmoette, toen zij door de aanvoerders van het misdadigersgenootschap van het « Kwade Oog » was aangewezen om hem te verleiden en hem in handen van zijn doodsvijanden over te leveren.

In die tijd was zij een tijgerin gelijk met een woeste haat jegens de man, die het waagde de plannen van de bende te dwarsbomen.

Hoe spoedig was die stemming veranderd.

Raffles had haar het leven kunnen redden, tot twee malen toe, en hij wist nu, zelfs al zou zij het hem nooit hebben gezegd, dat die vrouw hem tot in de dood was toegedaan en dat zij liever zou willen sterven, dan hem enig nadeel te berokkenen...

— Wij zullen nog een half uur wacht-

ten, tot gij volkomen zijt uitgerust en dan keren wij terug naar mijn toestel, dat thans weer geheel voltooid is.

— Keren uw vrienden spoedig terug, meent gij? vroeg de jonge vrouw, terwijl zij het gelaat afgewend hield.

— Ik verwacht hen vandaag nog, maar in ieder geval niet later dan morgen, tenzij er onderweg averij mocht zijn opgelopen, wat ik niet verwacht, want mijn duikboot is sterk, dat verzeker ik u.

En weer zei de jonge vrouw, zo zacht dat Raffles het onmogelijk kon verstaan.

— Vandaag, morgen? Hoe spoedig reeds. Mijn droom is ten einde en nu zal het ontwaken volgen.

Geruime tijd keken beiden zwijgend uit over de zee, waar zich slechts nu en dan aan de einder, ternauwernood zichtbaar, iets als een rookpluim vertoonde, die opsteeg uit de pijp van een of andere grote Oceaanstomer.

Maar dat kleine wolkje was niet in staat de indruk te verdrijven, dat die twee mensen zich daar geheel alleen bevonden op dat heerlijke plekje aarde.

De rust werd door niets verstoord.

Bevonden zij zich wat hoger, dan zouden zij misschien aan de andere zijde van het eiland de vissersschuiten hebben gezien van de Indiaanse vissers, maar thans was alles rustig, zonder een spoor van de nabijheid der mensen.

Pina Baretti scheen diep in gedachten verzonken te zijn en pas na geruime tijd hief zij het hoofd op en vroeg aarzelend:

— Wat denkt gij te doen, als uw makers zijn teruggekeerd met de duikboot?

— Wat zou ik anders doen als vertrekken? was de wedervraag van Raffles. Maar het spreekt vanzelf, dat ik daarbij het eerst aan u zal denken. Gij zijt een Italiaanse, nietwaar?

— Ja, mijn beide ouders waren Italianen, en ik ben in Italië geboren.

— Hoe lang zijt gij daar gebleven?

— Tot mijn zestiende jaar.

— Hebt gij dan nooit verlangd naar uw vaderland terug te keren?

— Meer dan ik u zeggen kan. Maar ik heb dat verlangen onderdrukt, met

opzet.

De jonge vrouw huiverde even en vervolgde toen, terwijl zij zenuwachtig de handen over elkaar wreef:

— Ik achtte mij niet waardig naar mijn heerlijk land terug te keren, en dat was misschien nog het enige goede, dat in mij was achtergebleven. Soms begrijp ik zelf niet hoe het mogelijk was, dat dit alles met mij kon gebeuren. Mijn ouders hebben mij een goede opvoeding laten geven, voor zover hun middelen het hun veroorloofden, want wel waren zij van adel, maar in het begin van de laatste oorlog raakten zij hun fortuin zo goed als geheel kwijt. Ik zal u niet nogmaals vermoeien met het verhaal van mijn ondergang; laat het u genoeg zijn, dat ik alles aan mijzelf te wijten heb.

— Gij zijt zwak geweest en zonder bescherming, en daarom zijt gij voor de eerste maal gestruikeld, dat is mijn vaste overtuiging, zei Raffles op ernstige toon. En als gij naar mijn raad wilt luisteren, verlaat dan dit land, dat u bijna ten verderve is geworden. Keer terug naar Italië, waar gij toch nog familieleden moet hebben en tracht er een nieuw leven te beginnen. Het zal in het begin zeer moeilijk vallen, dat weet ik, maar als het u ernst is met uw voornemen om uw leven te veranderen: keer dan terug. En als gij ooit een vriend nodig hebt, wendt u dan tot mij. Een enkele regel in de eerste pagina van de « Times » zal voldoende zijn om mij bij u te roepen.

Voor Raffles het kon verhinderen, had de jonge vrouw zijn hand gegrepen en er haar lippen op gedrukt.

Haar mooie zwarte ogen stonden vol tranen, toen zij stamelde:

— Ik heb het niet verdiend, gij overstelpt mij!...

— Laten wij er niet meer over praten, weerde Raffles af. Wij willen liever eens gaan zien, hoe mijn vliegmaschine zich houdt. Gij hebt er zeker wel eens over horen spreken?

— Meermalen, antwoordde Pina Baretta. Maar velen van mijn vroegere vrienden geloofden stellig, dat die vliegmaschine niet bestond, hoogstens in de

verbeelding van sommige opgewonden politieautoriteiten.

— Ik kan u misschien wel van het tegendeel overtuigen, antwoordde Raffles glimlachend. Gij weet immers hoever de naaste kust van dit eiland verwijderd is?

— Wij hebben er drie dagen met een snelle motorboot over gedaan. Ik denk dat dit eiland wel drie honderd kilometers van de kust van Californie is verwijderd.

— Dat hebt gij goed geraden. Wij zijn echter van Los Angeles gekomen, zoals gij weet, de filmstad, die juist vijf honderd kilometer hier vandaan verwijderd ligt. Welnu, ik zal u tonen dat wij binnen twee uren heen en terug naar die plaats kunnen vliegen.

— Het is dus waar? riep Pina in de grootste verbazing uit.

— Daarover zult gij zelf het best kunnen oordelen. Het zal een goede gelegenheid zijn om daar tevens enige inlichtingen in te winnen aangaande het bestaan van de bende. Ik wil enige dagbladen kopen en wij kunnen voor de lunch terug zijn.

— Het klinkt ongelooflijk. Een afstand, waarover wij drie dagen gevaren hebben.

— Volg mij maar, ik zal u tonen dat ik geen grootspreker ben.

Hij bood de jonge vrouw de arm en daarop daalden beiden de helling van de heuvel af, staken de groene vlakke over, volgden een natuurlijk bospad en bereikten de grote open plek, waar de vliegmaschine ruimte kreeg om op te stijgen.

Hij keek alles nog eens nauwkeurig na en hielp toen Pina Baretta bij het instappen.

De jonge vrouw bevond zich nu in de kajuit, die plaats bood aan vijf personen en nadat zij om zich heen had gekeken, zei zij glimlachend:

— Het ziet er alles keurig uit, maar gij zult u erg moeten behelpen, dunkt mij.

— Minder dan gij denkt, mademoiselle. Maar dat ziet gij niet aanstands, weet gij. Die zetels kunnen worden teruggeklapt en vormen een zacht bed;

hoofdkussens liggen er onder. Er is een elektrische kookinrichting, wij kunnen ons dus warm water verschaffen, maar ik erken dat alles er nog wel wat beter zou uitzien, wanneer wij ons hier niet een weinig hadden moeten behelpen. De hoofdzaak is echter, dat de machine weer kan vliegen, meer verlang ik voor het oogenblik niet.

Raffles was onder het spreken op zijn beurt naar binnen geklommen, sloot het deurtje en nam plaats achter de stuurinrichting.

Zijn gelaat was nu beschermd door een dikke ruit, die hij naar behoeven kon laten rijzen en dalen, maar die gesloten bleef, zodra de snelheid meer dan 350 kilometer per uur bedroeg.

— Wij vertrekken, zei hij eenvoudig, terwijl hij even naar de jonge vrouw omkeek.

Hij haalde een kleine hefboom over, de electromotor begon zacht te brommen, nog een korte ruk, de schroef werd meegenomen en begon met grote snelheid te draaien.

Op hetzelfde oogenblik schoot de vlieg-machine vooruit, verliet nauwelijks 20 meters verder de bodem en verhief zich bijna rechtstandig boven het geboomte.

Raffles steeg tot bijna 1000 meter, beschreef een paar grote kringen en zette toen aanstonds koers in Noordelijke richting.

Nauwkeurig een uur later kwam Los Angeles in het gezicht.

Men kon zich daaromtrent niet vergissen; wie de stad eenmaal gezien heeft verwisselt haar niet zo licht met een andere.

Raffles daalde niet ver van een der voorsteden op een grote laagvlakte en verzocht de jonge vrouw, die nog nauwelijks scheen te begrijpen, dat zij reeds aan het doel van de reis was aangekomen, achter te blijven en mogelijke nieuwsgierigen te woord te staan.

Hij zelf echter snelde zo vlug hij kon naar het op vijf minuten gaans gelegen station van de elektrische spoor, kocht daar aan een kiosk een zestal ochtendbladen en keerde naar de vlieg-machine terug.

Zoals hij wel gedacht had, was het aluminium-toestel door een aantal nieuwsgierigen omringd, terwijl uit de verte iemand, die de eigenaar van de grond bleek te zijn, kwam toelopen, blijkbaar belust op schadeloosstelling, ofschoon er zeker nooit een korreltje zaad aan de aarde van die grond was toevertrouwd.

Maar Raffles duwde eenvoudig de nieuwsgierigen terzijde, met inbegrip van een politieagent, die zoeven was komen aanstappen en gewichtig met een opschrijfboekje gebaarde, sloeg het deurtje dicht en een seconde later verwekte de snel ronddraaiende schroef zulk een wervelstorm, dat niemand op de been bleef.

En de « Duivel der Lucht » verhief zich zegevierend en was binnen enkele tellen uit het gezicht verdwenen.

Misschien had de politieagent zo zijn eigen gedachten over dit raadselachtige snelle vliegtuig, maar hij was op zijn promotie bedacht en repte wijselijk nooit met een enkel woord van zijn vermoedens.

Het was half een toen de vlieg-machine weer landde, nauwkeurig op dezelfde plek waar zij was opgestegen.

En toen zij was uitgestapt, zei Pina Baretta:

— Het was een wonderlijke gewaarwording; en ik dank u dat ge mij hebt meegenomen.

— Gij zoudt het kunnen tonen, door voor ons beiden een goede lunch te bereiden, mademoiselle, zei Raffles glimlachend. Intussen wilt ge mij misschien wel veroorloven, de bladen in te zien die ik zoeven gekocht heb.

— Ik hoop dat gij mij op de hoogte zult brengen, zei de jonge vrouw, waarna beiden zich naar de plek begaven, waar de woontent stond en waar Pina binnentrad om voor de maaltijd te gaan zorgen.

Raffles echter ontvouwde een nummer van het eerste blad, het « Californian-News » en onmiddellijk viel zijn oog op een bericht met minstens vier vetgedrukte opschriften, bestemd om de

aandacht van het publiek te trekken en dat als volgt luidde:

« Onze correspondent te New York meldt ons: in de afgelopen nacht heeft in de villa van de heer Alwin Bariscane, op enige kilometers ten Zuiden van Bangor een raadselachtige misdaad plaats gehad.

De bedienden van Alwin Bariscane, die des winters in New York woont, waar hij tot de rijkste ingezetenen wordt geteld, vonden hem des morgens voor zijn bureau in zijn werkkamer liggen, dood, zonder enig spoor van geweldpleging te vertonen, maar met een geschroefde rechterhand, die er uitzag, alsof hij een witgloeiend voorwerp omvat had gehouden.

De handpalm en de vingers aan de binnenzijde vertoonden diepe, zwart geschroefde wonden, die echter volstrekt niet gebleed hadden.

Er viel geen spoor van braak te bekennen en de politie vraagt zich tot dusverre tevergeefs af, op welke wijze de moordenaar het huis heeft kunnen binnendringen.

Want dat men hier met een moord te doen heeft is aan geen twijfel onderhevig.

Alle laden van het schrijfbureau waren geopend en de inhoud lag over de grond verstrooid.

De brandkast was door middel van een steekvlam opengesmolten en van haar inhoud beroofd.

De secretaris van Alwin Bariscane

verzekert, dat zij op zijn minst 25.000 dollar moet hebben bevat, aan goudgeld en bankpapier en waarschijnlijk meer.

Het onderzoek naar de moordenaar is in volle gang en de politie stelt alles in het werk om deze geheimzinnige zaak op te lossen. De bedienden zijn reeds verhoord, maar geen van hen kon nadere inlichtingen verschaffen ».

Onder dit bericht stond een goed, duidelijk en tamelijk groot portret van de vermoorde.

Het was het gelaat van een ongeveer vijf en veertig jarig man, met diepliggende, donkere ogen, een laag voorhoofd, enigszins vooruit springende jukbeenderen en een korte, zwarte knevel, die nauwelijks tot aan de mondhoeken reikte.

Raffles keek vol aandacht naar dat portret en mompelde toen peinzend voor zich heen:

— Maar voor de drommel, het is mij alsof ik dat gezicht ken. Van Bariscane heb ik nooit gehoord, maar ik zou er een eed op durven doen, dat ik dat gelaat nog niet lang geleden van zeer dichtbij heb gezien.

Hij draaide zich om, toen hij enig geritsel achter zich hoorde. Achter hem stond Pina Baretto, die met bleek gelaat naar het portret in het dagblad staarde en met een stem, die een weinig trilde, zei:

— Daarin vergist gij u niet, sir. Die man was een van de meest invloedrijke en meest gevreesde luitenants van de bende van het « Kwade Oog ».

Hoofdstuk III

HET VERTREK

De dag verstreek en in de namiddag had Raffles de jonge vrouw toegestaan, nogmaals een korte wandeling te ma-

ken, die haar blijkbaar veel goed had gedaan.

En gedurende die namiddag spraken

Raffles en de jonge vrouw over de geheimzinnige misdaad in Chesney Wold, de villa van Alwin Bariscane, terwijl zij gezeten waren op de top van een lage heuvel, teneinde naar het ondergaan van de zon te kijken.

Raffles vroeg:

— Hebt gij die man persoonlijk gekend?

— Ja, Ram Doulah, de Moloch had mij eens aan hem voorgesteld in de schouwburg, waar wij beiden te samen optraden als hypnotiseurs en gedachtenlezers.

— Gij zegt dat hij een invloedrijk lid was?

— Zeer invloedrijk! Hij was buitengewoon schrander en ik ben vast overtuigd, dat de beste en minst gewaagde plannen niet van de Moloch zelf, maar van hem waren. Ik weet ook, dat hij de bende als het ware had georganiseerd. De geheime tekens, de wijze waarop de leden zich onderling voor elkaar kenbaar moesten maken, de methode om op de snelste en veiligste manier bevelen en mededelingen over te brengen, dat alles was van hem afkomstig.

— Ik heb ergens gelezen, dat de politie hem verdacht. Kan dat waar zijn?

— Dan zou hij verraden moeten zijn. Gij hebt hem kunnen zien tijdens de allereerste overval van de politie in de onderaardse vergaderzaal, dat was immers ook uw werk. Hij behoorde toen tot de weinigen, die hebben weten te ontsnappen.

— In een ander bericht lees ik, dat men bij het aanstaande proces tegen de bendeleden, Alwin Bariscane als kroongetuige onder ede heeft willen horen. Geloofst gij daaraan?

— Het is niet onmogelijk. Ik betwijfel echter sterk of hij wel iets zou hebben verraden. En toch, moedig was hij niet. Alleen maar buitengewoon sluw en vindingrijk. Wellicht had hij toch, om zijn eigen huid te redden...

— Dan geloof ik, dat de politie in die richting zal moeten zoeken naar de moordenaar, zei Raffles op levendige toon. Dat er geen spoor van braak ontdekt is, behalve natuurlijk aan de brand-

kast en het bureau, wijst op iets anders dan op een gewone inbraak met geweldpoging. Gij zelf zegt dat hij was ingewijd in alle geheimen van de bende. Natuurlijk vlei ik mij niet met de gedachte, alle leden van de bende, zonder enige uitzondering ten onder te hebben gebracht. Welnu, het is denkbaar, dat die overgeblevenen met alle middelen hebben willen beletten, dat Bariscane zijn mond voorbij praatte, als hij inderdaad door de justitie als kroongetuige in het aanstaande proces zou worden gehoord.

— Maar op welke wijze zou hij dan toch wel om het leven gebracht zijn?

— Dat is zeker wonderlijk genoeg toegegaan, en ik zou niets liever wensen dan het te weten te komen. Ziet gij, als ik niet zulk een groot misdadiger was, dan had ik gaarne een groot detective willen worden. Nu, ik denk dat ik wel gelegenheid zal vinden, de zaak te onderzoeken.

— Waarom denkt gij dat?

— Omdat ik geloof, dat mijn vrienden terugkeren en dat ons vertrek aanstaande is.

Raffles was opgesprongen en tuurde, de ogen met beide handen tegen het licht van de ondergaande zon beschermend, over de nauwelijks kabbelende golven van de Stille Oceaan, die wel van vloeibaar goud leken te zijn.

Hij had zijn kijker medegenomen, bracht het instrument voor de ogen, stelde scherp in en zei:

— Ik heb goed gezien: daar nadert mijn duikboot, varend aan de oppervlakte.

— Dus, heden reeds? vroeg zij zacht.

— Morgen, mademoiselle. Voor heden is het te laat en wij moeten toch nog beraadslagen; gij moet zeggen wat uw voornemens zijn, zodat wij daarnaar kunnen handelen.

— Bekommer u niet om mij. Van het ogenblik af dat ik u moet verlaten, doet het er immers niets toe, wat er met mij geschiedt! riep de jonge vrouw op bittere toon.

— Zeg dat toch niet, mademoiselle! viel Raffles haar in de rede. Gij doet u zelf en mij onrecht. Wij zijn vrienden.

den geworden; de gebeurtenissen hebben ons tot vrienden gemaakt en zo moeten wij ook scheiden. Wat zou het u baten, als ik u in mijn gezelschap hield?

— Vraagt gij dat nog? riep Pina Baretta uit.

Hij wendde zich langzaam af en zei op ernstige toon:

— Het kan niet, gij weet het zelf; wij moeten ons daarin schikken. Het werk, dat ik te verrichten heb, dat is het werk van mannen.

— Ik wil je zeggen, John Raffles, nu wij moeten scheiden. Ik houd van je, meer dan van mijn eigen leven en ik zal, zolang ik leef, nooit een andere man zo lief hebben. Vroeger heb ik je willen doden, aan je vijanden willen overleveren, en nu zou ik zelf willen sterven, als het je van nut kon zijn. Ik ga heen, omdat ik je tot laat zou zijn, maar al mijn gedachten zullen van je vervuld zijn. Ik heb je lief.

Toen draaide zij zich om, wierp nog een enkele blik op de zee en op de zon, die juist in de golven wegzonk, zoals het geluk wegzonk aan de horizon van haar leven en liep langzaam, als in een droom, de helling van de heuvel af.

Raffles zag haar witte gedaante kleiner en kleiner worden, tot zij stilstond voor de tent, de voorhang terzijde sloeg en verdween...

— Had ik haar kunnen liefhebben, dan... wellicht...

Plotseling werd hij opgeschrikt door een juichkreet. Hij wendde zich om.

Daar kwamen twee mannen snel aanlopen, met hun mutsen zwaaiend, langs de helling van de lage heuvel en een ogenblik daarna stonden Charles Brand en James Henderson voor hem.

Zij waren beiden wellicht iets magerder geworden, door de vermoeienissen van de reis, maar zij waren volkomen gezond en opgewekt en gelukkig dat zij Raffles weer terugzagen.

Brand had de handen van Raffles gegrepen, drukte ze met kracht en zei:

— Daar zijn we weer, Edward. De boot heeft niets geleden.

Nu trad de reusachtige Henderson naderbij, Raffles stak hem de hand toe

en zei op vriendelijke toon:

— Je hebt zeker een beetje honger, James?

— Dat schikt nog al, mylord, antwoordde de reus grijnslachend. Als Madame Baretta soms voor een klein welkomsdinertje gezorgd heeft...

— Ik denk dat zij er juist aan bezig is, beste kerel, gaf Raffles glimlachend ten antwoord. Ik zou maar eens vragen, of je haar wellicht van dienst kunt zijn.

De reusachtige gedaante van Henderson verdween in de langzaam vallende schemering.

Toen de beide vrienden met elkander alleen waren gebleven, stak Raffles de hand in de zak en haalde het nummer van de « Californian News » te voorschijn, hetwelk hij diezelfde ochtend had gekocht en stak het zwijgend Charles Brand toe.

— Wat is dat? vroeg de jonge man nieuwsgierig, terwijl hij het blad begon open te vouwen.

— Het ochtendblad van een der voornaamste bladen die in Californie verschijnen.

Brand keek naar de datum en riep verbaasd uit:

— Hoe komt dat blad hier?

— Ik ben het vanmorgen gaan kopen in Los Angeles, antwoordde Raffles bedaard.

— Ik begrijp het al, je hebt de vliegmachine gebruikt.

— Dat was niet moeilijk te raden.

— Wat moet ik in dit blad lezen?

— Het bericht betreffende de moord op Alwin Bariscane.

Brand had het bericht spoedig gevonden en las het aandachtig van de eerste tot de laatste letter. Toen hij gereed was, vestigde hij zijn blikken weer op Raffles en vroeg:

— Waarom wilde je dat ik dit las?

— Omdat het bericht verband houdt met de bende van het « Kwade Oog », naar ik vrees.

— Wat! die zou dus nog niet geheel en al ten onder zijn gebracht?

— Dat schijnt zo. Ik meende de draak alle koppen te hebben afgeslagen, maar ergens in het verborgen schijnt nog iets

te gisten. Luister eens. Dezer dagen begint het proces tegen alle gearresteerde leden, luitenants en kapiteins. Het zal een monsterproces worden, met niet minder dan 150 beklagden, zeven honderd getuigen en 38 advocaten. Het proces tegen de Ku Klux Klan zal er kinderspel bij zijn. En hoe gevaarlijk dat genootschap ook moge zijn, het zinkt in het met naast de bende van het «Kwade Oog».

— Maar in welk verband staat dat proces met het bericht van deze moord?

— Dat zal je spoedig duidelijk zijn, als ik je zeg dat Pina Barette die Bariscane onmiddellijk herkende als een der sluwste, gevaarlijkste en meest invloedrijke leden van de bende. In een der bladen vond ik er een zinspeling op, dat die man waarschijnlijk als getuige zou worden verhoord. Begin je reeds een weinig licht te zien?

— Ik moet je eerlijk bekennen...

— Dan zal ik je op weg helpen. Die Bariscane zou, werd hij niet als getuige opgeroepen, zonder enige twijfel als medeplichtige worden beschouwd en als zodanig behandeld. Hij kon zich aan dat gevaar alleen onttrekken door als getuige op te treden en naar zijn karakter te oordelen bestond er veel kans dat hij, om zijn eigen huis te redden, alle geheimen van de bende zou verraden, die hem bekend waren en dat waren er niet weinig. Hij kende natuurlijk alle leden op een prik, want hij zelf hielp de bond van misdadigers stichten en hij was op de hoogte van alle geheime afspraken, tekens, plaatsen van samenkomst, zoals Pina Barette heeft medegedeeld. Nu zijn er natuurlijk nog steeds vele leden van de bende op vrije voeten en voor hen moet het een zaak van leven of dood zijn of een man als Bariscane, die zoveel wist, al of niet vrijuit kon spreken.

— Nu begrijp ik het. Daarom zouden zij hem dus vermoord hebben?

— En het geld uit de bradkast hebben medegenomen, om aan een gewone inbraak te doen geloven, voegde Raffles er aan toe.

— Maar de schurken die het gedaan hebben, kunnen er toch onmogelijk ze-

ker van zijn of ook niet de gearresteerde kapiteins of iemand anders van de arrestanten zal klappen! riep Brand uit.

— Natuurlijk bestaat dat gevaar, ofschoon tot dusverre allen, bijna zonder uitzondering, een hardnekkig stilzwijgen in acht hebben genomen en ontkend hebben, dat zij ooit iets misdadigs hebben verricht. Maar al wilden zij spreken, zij zouden onmogelijk zulke zaken van het grootste gewicht kunnen verraden als Bariscane.

— En geloof jij dat de moordenaars die compromitterende stukken in zijn huis hebben gevonden?

— Dat valt moeilijk te zeggen, ofschoon ik voor mij van oordeel ben, dat een zo sluwe booswicht als die Bariscane, dergelijke stukken wel niet in zijn brandkast of in zijn schrijftafel zal bewaren, met de kennis, dat enige stoutmoedige inbrekers ze daar vroeg of laat zouden kunnen vinden.

— En wat wil je nu doen?

— Een onderzoek gaan instellen, antwoordde Raffles.

— In de villa? In Chesney World?

— Natuurlijk.

— Waar is dat ergens, Bangor?

— Een vrij grote havenplaats in de Staat Maine, waar veel rijke New Yorkers hun buitenverblijf hebben, ten Noorden van de Penobscot Baai.

— Je wilt dus trachten de moordenaars te ontdekken?

— De moordenaars, en als het kan, alle papieren betreffende de stichting van het genootschap.

— Wij vertrekken dus spoedig?

— Morgen reeds. Zo vroeg mogelijk. Wij zullen dwars over Amerika heen vliegen en binnen acht uren kunnen wij daar zijn. Hoogstens tien.

— En... Pina Barette?

— Zij heeft, geloof ik, nog geen besluit genomen, antwoordde Raffles. Ik acht het verreweg het beste, als zij nog enige tijd hier zou blijven, waar de politie haar stellig niet zal zoeken. Zodra ik die zaak daarginds tot een goed einde heb gebracht en de taak van Bariscane heb overgenomen, dat wil zeggen, zodra de bende van het «Kwade Oog» met wortel en tak is uitgreoid, onherroe-

pelijk, zal ik haar brengen naar welke plaats zij verkiest en ik denk dat die plaats in Italië zal blijken te liggen.

De beide vrienden daalden zwiingend de heuvel af en Brand maakte bij zichzelf de opmerking, dat de reuzentaak, welke Raffles zichzelf op de schouders had gelegd, wel eindeloos leek te zijn.

Zij hadden dadelijk de tent bereikt, waar de maaltijd reeds wachtte.

Het kleine gezelschap begaf zich vroeg ter ruste, om de volgende ochtend bij het kriecken van de dag te kunnen vertrekken.

Nauwelijks was dan ook de zon boven de kim gerezen of Raffles maakte zijn metgezellen wakker.

Zij verlieten de tent door de achterzijde, sprongen in het riviertje en spartelden naar hartelust in het kristallare nat.

Daarop begonnen de voorbereidselen voor het ontbijt en juist toen dit gereed was, trad Pina Baretto uit de tent naar buiten, blijkbaar geheel hersteld, maar met een droevige, zwaarmoedige uitdrukking op het gelaat.

Zij trad aanstonds op Raffles toe, vatte zijn hand en zei:

— Ik heb vannacht nog eens nagedacht over uw voorstel, om voorlopig hier te blijven, totdat gij zijt teruggekeerd. En... ik stem met uw plan in. Ik durf mij nog niet in de Verenigde Staten te wagen, daar mijn signalement overal is bekend gemaakt, tot in de kleinste plaatsen, en ik zou ook niet goed weten waarheen ik mij zou moeten begeven. Ik zal hier in de tent wonen en de Inlandse vissers zullen mij hier wel niet komen zoeken.

— Al was dat zo, zij zullen u geen haar krenken, zei Raffles. Het is een goeuhartig volkje, zacht van inborst. Het verheugt mij dat gij mijn plan goedkeurt. Ik geloof dat het waarlijk het beste is wat wij kunnen doen. Zodra ik de zaken daarginds in orde heb gemaakt, zodra het proces beëindigd is en misschien nog wel veel vroeger, keer

ik terug, om u hier te komen halen en u naar uw vaderland terug te voeren.

— Zo zij het, kwam het nauwelijks hoorbaar over de lippen van de jonge vrouw.

Men ontbeet snel, zonder dat er veel gesproken werd, want allen schenen aangegrepen te zijn door de stille droefheid van de jonge vrouw.

Daar Pina Baretto uitstekend met een geweer kon omgaan, behoefde men slechts zulk een wapen en een kistje munitie bij haar achter te laten, om haar in staat te stellen voor haar eigen levensonderhoud te zorgen.

Maar daarenboven werden er voor twee weken verduurzaamde levensmiddelen in de tent achtergelaten: vlees, groente, bouillon, melk en andere zaken. Zelfs koffie, thee en suiker ontbraken niet.

De vliegmaschine werd geheel reisvaardig gemaakt en beladen met de platte kist, waarin zich enige vermommingen bevonden en met bleek, strak gelaat, zag Pina Bartti toe hoe de drie mannen zich inscheepten.

— Tot over veertien dagen, naar ik hoop, zei Raffles ernstig, met een voet op de vliegmaschine, terwijl hij haar de rechterhand toestak. Ik hoop dat gij u in die tijd niet al te veel vervelen zult.

— Wees onbekommerd, ik zal mij niet vervelen, zei de jonge vrouw, terwijl haar zwarte ogen als voor het laatst de trekken schenen in te drinken van de man, die zij zo innig had leren liefhebben. Ik zal mij niet vervelen, want ik heb iets om voortdurend aan te denken...

Enige seconden later verhief de vliegmaschine zich met weergalozе snelheid en stoutmoedigheid in de lucht en was reeds een ogenblik later aan het gezicht van Pina Baretto onttrokken.

Maar toen er niets meer van de vliegmaschine te zien viel, stond zij daar nog altijd, onbewegelijk en nu pas gleden brandende, bijtende tranen uit haar omflooerste ogen over de wangen, bleek en strak als marmer.

Hoofdstuk IV

DE DODE

Zo voortreffelijk was het herstellen van de vliegmaschine geslaagd en zo onafgebroken hadden de drie mannen gearbeitet, dat de « Duivel der Lucht », als verjongd, de reis in nog minder tijd aflegde dan waarop Raffles gerekend had.

Het toestel vloog met een gemiddelde snelheid van 512 kilometer dwars over de Verenigde Staten, over Arizona, Nieuw Mexico, Texas, Oklahoma, Missouri, Illinois, Indiana, Ohio, Pensylvanie, New York en Maine.

Volgens zijn horloge was Raffles om vijf uur in de ochtend opgestegen en toch wezen de klokken pas negen uur in de ochtend aan, toen hij tien uren later op een eenzame plek van het strand, dichtbij de Baai van Penobscot landde, om de zeer eenvoudige reden, dat hij de zon tegemoet was gereisd.

Daar het zeer moeilijk zou zijn het toestel hier te verbergen zonder dat iemand het ontdekte, was Raffles wel genoodzaakt, aan een of andere farmer verlof te vragen, zijn toestel in een schuur onderdak te brengen.

Maar zijn papieren en passen, zowel als die van zijn makkers, waren uitstekend in orde en een simpel arbeider zou zeker geen argwaan koesteren ten aanzien van het uiterlijk van de vliegmaschine.

Dichtbij de plek waar Raffles het toestel op het vlakke strand van de Oceaan had laten neerstrijken, had hij zo-even het huis van een farmer gezien en op het grote erf had hij meer gebouwen ontwaard.

Hij zond er Henderson op af en die keerde reeds drie kwartier later terug met de verblijdende mededeling, dat Raffles met zijn vliegmaschine op een braak liggend terrein mocht dalen en het zou mogen onderbrengen in een voorlopig nog leegstaande schuur, reus-

achtig van omvang en die pas in het laatst van Augustus met landbouwgewassen gevuld zou worden.

De drie mannen bestegen de machine opnieuw en nauwelijks een minuut later streek zij als een havik neerschiend, neer in het midden van een reusachtig, braak liggend land, bijna vijf honderd meter lang en half zo breed en aan het ene einde waarvan zich de schuur bevond, waar de vliegmaschine een onderdak zou vinden.

Hiertoe was het echter nodig, de beide draagvlakken af te nemen, want hoewel de schuur zelve ruimte in overvloed bood, de deuren waren niet breed genoeg om haar door te laten.

Raffles voldeed een gedeelte van de gedwongen huursom vooruit aan de oude boer, die met zijn pijp in de mond en zijn breedgerande hoed op het hoofd, was komen toelopen en waarna de drie mannen zich eens wat nauwkeuriger orienteerden.

Zij bleken zich te bevinden op een plek op ongeveer een mijl van de uitmonding van het riviertje, hetwelk Bangor met de Baai van Penobscot verbindt en op ongeveer vijftien mijlen afstand van de zoeven genoemde stad.

Voorzichtigheidshalve vroeg Raffles niet naar de plek, waar Chesney Wold zich bevond, het huis waar de misdaad had plaats gevonden.

Dat was iets van later zorg en het zou niet voorzichtig zijn, zich al te spoedig bloot te geven.

Daar er hier van een treinverbinding geen sprake was, huurde Raffles een van de eigenaardige wagentjes op vier bijna even grote hoge wielen, die hier voor interlocaal verkeer in gebruik zijn en een van de knechts van de farm zou hem en zijn beide metgezellen naar Bangor brengen, benevens de bagage.

Onderweg zou Raffles ongevraagd wel te horen krijgen wat hij wilde weten.

Want bij een kromming van de prachtige straatweg, aan weerszijden met dikke bomen beplant, wees de knecht met zijn zweep naar een groot, witgepleisterd huis, aan alle kanten omgeven door een park en zei met gedempte stem:

— Daar is het gebeurd, heren.

— Wat is daar gebeurd? vroeg Raffles onnozel.

— Hebt gij het dan nog niet gelezen? Dat is het huis van Alwin Bariscane en daar hebben zij hem gisterochtend dood in zijn kamer gevonden, zijn brandkast opengebroken en zijn schrijftafel in wanorde.

— Zo... zo... En... men heeft de moordenaars toch zeker reeds opgespoord?

— Ze hebben ze nog niet, mijnheer en dat zal ook wel niet zo gauw gebeuren. Er zijn al detectives en andere politie-beambten geweest, maar zij schieten niet op; er zijn geen sporen, naar het schijnt, en iemand van de bedienden heeft iets bizonders gezien.

— Hoeveel bedienden waren er dan wel?

— Alles bij elkaar vijf of zes.

— Was mijnheer Bariscane getrouwd?

— Weduwnaar, mijnheer. Maar, ik wil het niet gezegd hebben, hij hield van vrouwengeselschap. Meestal ging het vrolijk toe in dat huis daar, dat verzeker ik u. Hij had er des zomers om deze tijd altijd vrienden en vriendinnen te logeren.

— Ook op de dag van de moord?

— Neen, toen was er toevallig net een gezelschap weggegaan en de volgende logeergasten zouden pas over een paar dagen aankomen.

— En waar zijn nu die bedienden?

— Ja, alleen de butler is gebleven, naar ik hoor. De anderen zijn naar alle vier windrichtingen gestoven, behalve de chauffeur, die woont nog altijd in zijn huisje in het park, dichtbij de garage. Hij weet niet waar hij naar toe moet; hij kan geen woning vinden, zegt hij.

— Nu, ik zou er niet gaarne willen

wonen, zei Henderson, die een gebaar van afschuw maakte.

— Zijn er familieleden overgekomen? vroeg Raffles weer.

— Een broer en een neef en nog enkele anderen, naar ik hoor, antwoordde de knecht.

Het wagentje reed op dat ogenblik juist langs het witte huis en nieuwsgierig keken de drie mannen er naar.

Daar had dus des zomers de man gewoond, die zulk een belangrijke rol had vervuld bij de stichting van een zeer gevaarlijke misdadigersbende, zonder dat zelfs zijn naaste bloedverwanten er iets van vermoed hadden.

En wanneer een van de dagbladen geen indiscretie had begaan en uit de school had geklapt, dan zouden die bloedverwanten wellicht nog niets weten of vermoeden en Bariscane zou misschien nog leven.

— Stop eens even, verzocht Raffles de voerman.

De knecht trok de teugels aan en het wagentje stond stil.

Raffles liet zijn blikken gaan over het grote, witte huis met zijn twee verdiepingen, in een soort van fantastische, Moorse stijl opgetrokken, met een zuilengaanderij, fraai bewerkte bogen, smalle, getraliede vensters hier en daar, slanke torentjes op de vier hoeken en nog een vijfde hogere toren, die in het midden oprees en eindigde in een koepel, door kleine kolommen gedragen.

De luiken waren overal gesloten en ondanks de witte kleur, ondanks het heldere zonlicht, maakte het huis op die wijze een sombere, onheilspellende indruk. Geen enkel geluid werd vernomen, behalve het ruisen van de wind in de hoge populieren en olmen.

— Het huis lijkt uitgestorven. Er schijnt niemand te zijn, mompelde Raffles halflied.

— Toch wel, mijnheer.

Inderdaad, op verre afstand, in de nabijheid van een aardig tuinhuisje, liep langzaam een man heen en weer, die iets in de linkerarm scheen te dragen en met de rechterarm de beweging maakte van iemand die iets uitstrooit.

Vaag was onder de bomen het raster-

werk te zien van een kippenren, waarvan de bewoners thans vrijelijk rondschenen te lopen in het grote park.

De chauffeur scheen het wagentje nu ook te hebben gezien, want hij bleef stilstaan, om er naar te kijken.

— Rijdt maar weer verder, verzocht Raffles zacht. Maar zeg mij eerst, wanneer wordt het slachtoffer begraven?

— Morgen, mijnheer.

— Is het lijk nog altijd daarbinnen?

— Ja, het wordt begraven op het kerkhof van Bangor.

Het paard had weder aangetrokken en het wagentje rolde snel voort over de gelijke weg, om ongeveer anderhalf uur later stil te staan voor een tamelijk groot hotel.

— Dat is het beste hotel van de plaats, mijnheer, zei de knecht, terwijl hij zich op de bok naar Raffles omkeerde.

— Dan stappen wij hier af, zei Raffles.

Reeds was een portier komen toelopen, de bagage werd afgeladen, Raffles gaf de knecht een goede fooi en de man reed weg.

De drie reizigers zagen zich twee grote kamers aangewezen, benevens een kleinere aan de overzijde van de gang en nadat zij zich wat verfrist hadden en een bad genomen, begaven zij zich naar de eetzaal, om daar te lunchen.

Zij konden ongestoord praten, want het was reeds laat en de meeste gasten waren reeds vertrokken. Nadat zij geruime tijd zwijgend hadden gegeten, vroeg Brand ten slotte:

— Waar denkt je eigenlijk aan, Edward?

— Waaraan zou ik anders denken dan aan die geschiedenis van Chesney Wold?

— Heb je reeds een plan gemaakt?

— Ik ben er aan bezig. Eigenlijk interesseert mij de wijze, waarop Bariscane ter dood is gebracht niet zo héél veel, ofschoon die zeker wel belangwekkend genoeg moet zijn, dan wel de vraag of de daders nog terug zullen keren.

De vork met het stukje vlees bleef halverwege steken tussen het bord en de mond van Brand, toen hij verbaasd

herhaalde:

— Terugkeren? Met welk doel zouden zij dat in 's hemelsnaam doen?

— Wel, wij zouden er, bijvoorbeeld, wel toe genoodzaakt zijn, in geval zij bij hun eerste onderzoek niets gevonden hebben. Die roof van de 30.000 dollar was natuurlijk slechts een bijkomstige omstandigheid, die met de eigenlijke zaak niets te maken heeft.

— Zouden zij wel geweten hebben, mylord, of die Bariscane inderdaad wat zou loslaten? vroeg Henderson weer.

— Dat wisten zij natuurlijk niet, James. Zij hebben echter het zekere voor het onzekere willen nemen en de dood van een medemens betekende voor hen al bitter weinig. Niet alleen hun eigen veiligheid stond op het spel, maar ook de kans, om ooit weer op dezelfde voet een nieuwe bende van het « Kwade Oog » te stichten.

— Zij gebruiken paardenmiddelen, dat moet gezegd worden, merkte Henderson hoofdschuddend op.

— En wat was je nu eigenlijk voornemens, Edward? vroeg Brand.

— Eerlijk gezegd was ik nu van plan in het huis eens een kijkje te gaan nemen.

— Overdag? vroeg Brand verschrikt.

— Waarom niet? Wij kunnen ons uitgeven als detectives. Maar niet alleen overdag, ook 's nachts zou ik er gaarne een bezoek willen brengen. Want als de misdadigers inderdaad terugkeren om naar de bewuste papieren te zoeken, dan moeten zij het natuurlijk 's nachts doen, want overdag is niet alleen de butler er, maar waarschijnlijk zijn er ook de bloedverwanten van de dode.

— Dan doen zij waarschijnlijk het verstandigst, als zij tot na de begrafenis wachten, mylord, liet Henderson zich weer horen.

— Juist opgemerkt, James. Dan hebben zij de handen volkomen vrij, want voorlopig zal er natuurlijk niemand in dat huis willen wonen en ook de butler zal zijn ontslag wel krijgen. Wat eigenlijk die chauffeur beweegt om daar te blijven wonen...

Het gesprek liep nu over andere zaken, want er kwamen nog enige late

gasten binnen en een kwartier daarna waren Raffles en Brand reeds in een taxi onderweg naar Chesney Wold.

De chauffeur werd teruggezonden, daar Henderson last had gekregen, de beide vrienden hier te komen halen, zodra hij een goede auto had kunnen machtig worden.

Zij schreden nu langzaam over het brede tuinpad, na zelve het ijzeren hek te hebben geopend, dat niet op slot bleek te zijn en gingen op de huisdeur toe. Nergens viel een levende ziel te bespeuren.

De ouderwetse trekbel klonk hol en somber door de ruime vestibule, toen Raffles aan de handgreep trok.

Er moest enige tijd verlopen, alvorens er in de vestibule sloffende schreden weerklonken en de deur werd geopend door een oude man, met een geelbleek gelaat en weinig, maar zorgvuldig gekamd, spierwit haar, die in het zwart was gekleed, met een witte das en die de butler Drexler bleek te zijn.

— Wat wenst gij, heren? vroeg hij met een toonloze stem, terwijl hij de twee bezoekers met zijn waterblauwe ogen opnam.

— Wij komen in verband met de bekende zaak, antwoordde Raffles op de kortafgebeten wijze van de politiebeambte. Hier is mijn penning. Jac, toon

— Maar mijnheer, wij hebben hier al detectiven en inspecteurs in overvloed over de vloer gehad, zei de butler op een toon van diep zelfbeklag. Is het nu nog niet voldoende? Wat wilt gij nu nog?

— Zelf onderzoek doen. Wij komen er voor uit New York. Langer dan een kwartier hebben wij niet nodig. Zijn er nog meer mensen in huis?

— De broeder en de neef van de overledene, nog een achterneef, een oom en nog enkele andere heren.

— Met hen heb ik niets te maken, want zij kunnen ons toch niets nieuws mededelen. Ik wil alleen het slachtoffer

zien en de kamer waar gij hem gevonden hebt. Want gij hebt hem immers gevonden?

— Dat is zo, mijnheer, en ik wilde dat een ander het lichaam gevonden had, zei Drexler en een huivering liep over zijn klein, mager lichaam. Als de heren mij willen volgen.

Hij sloot zacht de voordeur en wees de beide mannen de weg naar een klein, bijna geheel donker gemaakt vertrek op de eerste verdieping, dat slechts verlicht werd door vier kaarsen, die rondom de schraag waren geplaatst, waarop de kist stond, die het lijk van de vermoorde bevatte.

Het deksel was zodanig op de kist gelegd, dat alleen het wasbleke gelaat van de dode zichtbaar was.

Raffles keek een ogenblik naar de rustige uitdrukking op het gelaat, nam toen het deksel weg en keek naar de handen, die kruislings over de borst waren gevouwen.

Niet zonder moeite slaagde hij er in, de rechterhand een weinig op te lichten en aan de binnenzijde te bekijken, terwijl de butler op de drempel van de deur doodsbleek toekeek.

De palm vertoonde aan de binnenzijde een paar donkere vlekken, alsof zij daar inderdaad geschroeid waren door een wit gloeiend voorwerp. Het vlees was daar tot op grote diepte als het ware weggebeten. Ook de duim vertoonde aan de binnenzijde dezelfde karakteristieke brandwonden.

Raffles legde de hand weer in haar vorige toestand en vroeg toen op zachte toon aan Brand:

— Wat denk jij er van?

— Een uitgesproken brandwond! Maar, hoe komt hij daar toch aan?

— Het is geen eenvoudige brandwond collega, antwoordde Raffles.

En zo zacht, dat alleen Brand hem kon verstaan, voegde hij er aan toe:

— De man heeft zichzelf geelectrocutioneerd.

Hoofdstuk V

HET WITTE HUIS.

Brand keek Raffles een ogenblik met wijdgeopende mond aan en scheen iets te willen vragen, maar Raffles legde hem met een gebaar het zwijgen op en zei toen tot de butler:

— Nu naar de werkkamer van de heer des huizes.

Weer begon de tocht door het stille, nu zo doodse huis, dat nog slechts weinige dagen geleden had weerklonken van het uitbundig gelach der uitgelaten gasten.

Het studeervertrek bleek zich te bevinden op de eerste verdieping en de drie grote ramen keken uit op de voorzijde van het park.

Ook hier waren de luiken gesloten en Raffles deed ze open, zodat het licht ongehinderd naar binnen kon vallen.

Alles scheen juist in dezelfde toestand te zijn gelaten, als waarin de bedienden de kamer voor het eerst hadden aangetroffen.

De laden van de schrijftafel stonden geheel opengetrokken, gedeeltelijk op het blad van de schrijftafel, gedeeltelijk op de vloer; het tapijt was met brieven, papieren en rekeningen bedekt en de zware brandkast was een weinig van de muur getrokken, teneinde haar gemakkelijk te kunnen opensmelten.

Raffles behoefde nauwelijks een blik op de vernielde kast te werpen, of hij zag, dat hij hier te doen had met het werk van deskundigen.

Er was blijkbaar gewerkt met een vlam, waarvan de temperatuur zo hoog mogelijk was opgevoerd, zodat het zeker geen uur zou hebben geduurd, alvorens de achterwand van de kast geheel was doorgesmolten.

Toch bleek hem bij nader toezien, dat de inbrekers met grote overhaasting te werk waren gegaan, of althans bezield waren door het grootste ongeduld; het-

geen hem nog versterkte in de mening, dat hij hier niet tegenover het werk van gewone inbrekers stond, maar dat die lieden alles zo haastig dooreengewoeld hadden, omdat zij naar iets zochten; en wat dat was, dat kon niet betwijfeld worden, nu Raffles alles afwist van de persoonlijkheid van de vermoorde.

Hij nam Brand terzijde en fluisterde hem toe:

— Het heeft geen doel om hier nu nog langer te blijven, want het is onmogelijk te zien of de kerels, die hier zijn binnengedrongen, die compromitterende stukken al of niet hebben ontdekt. Wij moeten rekening houden met de mogelijkheid, dat het niet geschied is en daarom keren wij morgennacht hier weer terug, onmiddellijk na de begrafenis. Het is niet waarschijnlijk, dat de bandieten het zullen wagen, hier van nacht reeds terug te keren, nu zovele kamers van het huis door familieleden van de vermoorde bewoond zijn.

Raffles wisselde nog enige woorden met de oude butler en verliet vervolgens met Brand het grote, doodse huis.

Buiten gekomen stond hij een ogenblik stil, als in diepe gedachten verzonken. Toen hij langzaam weer voortliep, vroeg Brand nieuwsgierig:

— Heb je nu al enig denkbeeld betreffende de wijze, waarop Bariscane gedood is?

— Ik zei je reeds dat hij geelectrocutioneerd is.

— Maar op welke wijze dan toch?

— O, dat kan op verscheidene manieren gebeurd zijn. Dat is volstrekt niet zo moeilijk voor iemand, die zonder opzien te baren, het huis in en uit kan gaan; bijvoorbeeld een van de bedienden die dan natuurlijk goed op de hoogte moet zijn van de electrotechniek. De dergelijk verbranda rechterhand be-

wijst natuurlijk, dat door die hand de dodelijke stroom het lichaam is binnengetroden en dus acht ik het waarschijnlijk, dat hij met die hand, zonder enig boos vermoeden natuurlijk, een voorwerp heeft aangevast, dat onder stroom stond, sterk genoeg om hem te doden. Ik behoef je natuurlijk niet te zeggen, dat onder zekere omstandigheden reeds het gewone voltage van 220 der huisleidingen voor electrisch licht en telefoon sterk genoeg kunnen zijn om iemand te doden. En niets kon de moordenaars beletten, die omstandigheden kunstmatig in het leven te roepen. Ik noem maar enige voorbeelden: zij zouden, bijvoorbeeld, de ebonieten schakelaar van het electrische licht hebben kunnen vervangen door een van koper, zwart geschilderd en de stroom tijdelijk hebben kunnen versterken; zij zouden ongeveer hetzelfde hebben kunnen doen met de greep van het telefoon-toestel en daarbij een koperen plaat hebben kunnen verbergen, op de plaats, waar Bariscane gewoon was, voor zijn schrijftafel te gaan zitten. Er zijn nog wel andere middelen en het doet er eigenlijk weinig toe welk zij hebben toegepast. En daar ik niet geloof dat de politie hier uit louter ezels bestaat, zullen de heren detectives wel tot dezelfde gevolgtrekkingen zijn gekomen, al hebben wij er niets van in de bladen gelezen. Dat kunnen zij wel met opzet gedaan hebben, in de hoop, dat zij de daders zouden kunnen verschalken, door zich te houden, alsof zij nog altijd in het duister tasten. Maar ik geloof dat ik daar onze vriend Henderson al met de auto zie.

De beide vrienden waren onder het spreken, langs het grintpad, weer naar het hek gelopen en een ogenblik later stonden zij voor de vrij grote auto, welke Raffles met aandacht bekeek.

— Loopt zij? vroeg hij toen laconiek, terwijl hij zich tot de reus achter het stuurwiel wendde.

— Als de baarlijke duivel, als mylord het mij toestaat, het te zeggen, antwoordde Henderson. Ik heb haar zo even al eens op snelheid geprobeerd; er zit 160 kilometer in.

— Des te beter. Dat kan ons misschien van pas komen. Heb je de huursom vooruit moeten betalen?

— Dat was niet nodig, mylord. Wel heb ik cautie moeten storten: 1000 dollars. Ik heb de wagen voor veertien dagen besproken.

— Uitstekend. Rijdt ons dan maar eens gauw naar Bangor en naar het hotel terug. Wij zullen daarna een weinig rust nemen, vrienden, want een zeker voor gevoel zegt mij, dat er binnenkort nog een laatste slag moet gestreden worden. Wij zullen een kleine wandeling maken, dineren en ons vroeg ter ruste begeven. Dat hebben wij wel verdiend na die vermoeiende reis.

Zij waren reeds ingestapt, het portier klapte dicht en de auto, een convertible, die naar believen in een open toerwagen en een limoussine kon worden veranderd, eenvoudig door de kap open te schuiven en enige ruiten neer te laten zette zich in beweging.

Henderson scheen het er op te hebben gezet, te tonen wat zijn wagen waard was, want hij liet de auto als een stormwind over de brede auto-strade razen en er was nog geen kwartier verstreken, of de wagen rolde de stad binnen, om even later te stoppen voor het hotel.

De dag ging verder volkomen rustig voorbij en Raffles besteedde een gedeelte van de avond aan het doorlezen van de bladen, die echter weinig nieuws brachten.

Sommige bevatten nog altijd geestdriftige beschouwingen over de vernietiging van het « Kwade Oog », die enige maanden geleden het hoofd weer had opgestoken en herhaaldelijk werd de naam John Raffles genoemd, die zulk een grote rol had gespeeld in hetgeen sommige bladen « de bevrijding van New York » noemden.

Maar van de zaak in Chesney Wold werd slechts met enkele regels gerept.

De redacties hadden zeker van de politie een zachte wenk gekregen, om niet al te zeer uit te weiden over het geheimzinnige geval, teneinde de moordenaars des te beter in de val te kunnen laten lopen.

De drie mannen begaven zich vrij vroeg ter ruste, sliepen voor hun doen, wat men noemt een gat in de dag, hetgeen wil zeggen, dat zij om half negen opstonden.

Zij namen een bad, ontbeten en begaven zich toen naar de begraafplaats, waar de begrafenis van het slachtoffer zou plaats vinden.

Behalve de familieleden waren er heel wat nieuwsgierigen aanwezig en Raffles meende daaronder enige verdachte tronies te zien, welke hij zich vaag herinnerde.

Er werden een paar korte toespraken gehouden, de kist zonk in het graf en de in het zwart geklede bloedverwanten keerden weer naar hun wachtende auto's terug en reden weg.

Diezelfde avond zouden zij allen naar hun haardsteden terugkeren, om pas weer iets van zich te laten horen, als de notaris van de vermoorde, te New York het testament zou voorlezen.

Toen Raffles laat in de namiddag nog eens geheel alleen met de auto langs het witte huis reed, was hij juist getuige van deze uittocht der bloedverwanten.

Toen hij een half uur later terugreed, zag hij, dat de butler zorgvuldig de huisdeur dicht trok. De oude man had zijn livrei afgelegd en was gekleed in een donkere overjas, gestreepte pantalon en slobkousen.

Hij sprak met een deftig gekleed man, die er uitzag als een notaris of een makelaar en dat laatste bleek hij naderhand ook inderdaad te zijn.

Raffles zag hoe het tweetal om het huis heenliepen en toen terugkeerden met de chauffeur, die, bij wijze van een geweer, over de schouder een gepunte paal droeg, waaraan een bordje bevestigd was, waarop met witte letters geschilderd stond:

— Te huur of te koop. Te bevragen bij makelaar Blunt, Oliver Street 23, Bangor.

Dit bordje werd dichtbij het hek in de rulle aarde geplaatst, de chauffeur keerde op zijn schreden terug en de butler en mijnheer Blunt gingen heen, op gedempte toon met elkaar pratend.

Raffles had dit alles gadegeslagen van een brede zijweg af, gewapend met zijn sterk vergrotende kijker, waardoor het hem mogelijk was geweest, zelf verborgen te blijven.

Hij liep langzaam terug naar zijn auto, die hij op enige afstand had geparkeerd, stapte in een reed langs een omweg naar de stad terug. Hij trof Brand in de leeszaal van het hotel aan.

— Iets nieuws? vroeg Raffles op zachte toon.

— Volstrekt niets. Ik krijg de indruk dat de politie het werkelijk opgeeft, nadat zij reeds twee maal iemand van het personeel heeft gearresteerd, die zij weer moest loslaten, wegens gebrek aan bewijzen.

— En toch is het hoogstwaarschijnlijk door een van de bedienden gedaan, of die althans medeplichtig moet zijn, anders is het ondenkbaar, dat de moord-aanslag zo spoedig kon worden voltrokken, binnen enkele uren tijds. Slechts iemand, die zonder enig kwaad te vermoeden te wekken, op elk ogenblik van de dag de werkkamer kon binnengaan, kan daar de nodige toebereidselen hebben gemaakt, om het slachtoffer als het ware pijnloos en geruisloos af te maken.

Raffles en Brand brachten de namiddag door aan het meer ten Noorden van de stad, waar een opgewekt buitenleven heerste, dineerden in het hotel en begonnen om tien uur in de avond de nodige maatregelen te treffen voor hun nachtelijke onderneming.

Zij zegden hun hotelkamer op, stapten in de auto en reden regelrecht door naar de hulpvaardigen bij wie zij ook hun vliegmaschine hadden neergezet en waar zij de auto achterlieten.

Brand droeg onder zijn wijde jas een tas met gereedschap en fijne instrumenten en dat was alles wat zij met zich meevoerden.

Aan de farmer gaven zij voor, een kleine wandeling langs het strand te willen maken en te willen overnachten in Augusta, een stad die ongeveer vijf kilometer van de hoeve was gelegen, dicht aan de kust.

Het was een volkomen donkere nacht,

waardoor hun gevaarvolle onderneming niet weinig begunstigd werd.

Het was omstreeks half twaalf, toen zij Chesney Wold van terzijde naderden.

Ook hier was het park omgeven door een meterhoge muur, waarop zich het hoge ijzeren hek verhief. Reeds wilde Henderson een van de stijlen aangrijpen, toen Raffles hem terughield en

fluisterend zei:

— Wees voorzichtig, James. Men kan nooit weten of er geen stroom op dit hek staat, als men te doen heeft met lieden, die zo goed op de hoogte zijn van de electriciteit.

Hij haalde een kleine voltmeter uit zijn zak en hield die tegen het hek, maar het wijzertje bleef in rust.

Hoofdstuk VI

DE BESLISSENDE SLAG

— Het is veilig, zei hij zacht.

Henderson stapte 't eerst op de muur zodat hij gemakkelijk de gepunte boven-einden van de hekstijlen kon grijpen en hij boog enige punten terzijde met evenveel gemak als wanneer zij van deeg waren gemaakt.

Hij klauterde het eerst over het hek heen en Raffles en Brand volgden hem op de voet.

Zij stonden nu in het park, waar het zo volkomen donker was, dat zij nauwelijks een hand voor ogen konden zien.

Maar eindelijk doemde de vage vorm van het grote huis voor hen op en toen wisten zij dat zij op de goede weg waren. Over het gras lopend, slopen zij naderbij.

Raffles had er zorg voor gedragen, het huis te naderen aan de kant, die was afgekeerd van die, waar zich de bungalow van de chauffeur bevond.

Gelijkvloers waren hier tal van ramen en het was voor een man als Raffles al heel gemakkelijk, zonder enig gerucht te maken, een van die ramen te openen.

Heel voorzichtig slopen de drie mannen achter elkaar naar binnen en zij bleken zich nu te bevinden in een groot vertrek, een soort tuinkamer of wintertuin, met rieten meubelen, palmen

en exotische bloemen.

Twee deuren voerden naar de gang welke niet op slot bleken te zijn.

Daar Raffles nog geen licht durfde ontsteken, moesten de drie mannen op de tast verder sluipen.

Raffles echter had een voortreffelijk oriënteringsvermogen voor de inrichting van vreemde huizen en hij weifelde ook geen ogenblik, maar schoof behoedzaam langs de wand van de gang verder, Charles Brand bij de hand vasthoudend, die op zijn beurt de reus met zich meetrok.

Maar eensklaps stond Raffles stil. Zijn scherp oor had een zwak gerucht opgevangen, in welks aard hij zich niet kon vergissen. Er werd ergens in het huis voorzichtig een deur geopend, waarschijnlijk de zware voordeur. Dadelijk daarna klonken er voetstappen, die men blijkbaar zoveel mogelijk trachtte te dempen en vervolgens werd de deur weer gesloten.

Gedurende enige seconden konden de drie mannen, van hun schuilplaats in de zijgang uit, een zwak lichtschijnsel waarnemen, dat blijkbaar in de vestibule zijn oorsprong vond.

Toen werd het weer duister, maar vrij duidelijk klonken nu de schuifelende voetstappen van enige personen, die

blijkbaar de elkenhouten trap bestegen, die van de vestibule naar de eerste verdieping van het huis voerde.

Het was duidelijk dat de personen die daar liepen, zich volkomen veilig waanden en niet eens veel moeite deden hun schreden te dempen.

Toen werd het weer doodstil. Raffles trok Brand naar zich toe, tot zijn lippen bijna zijn gelaat beroerden en fluisterde hem in het oor:

— De huisdeur is zoeven van binnen-uit opengedaan; dat kan dus door niemand anders zijn gedaan dan door de chauffeur, want hij is de enige, die zich in het huis ophoudt, tenminste wanneer men ons drieën uitzondert.

— Hij schijnt verscheidene medeplichtigen te hebben binnengelaten, fluisterde Brand.

— Als het er niet meer dan een half dozijn zijn, behoeven wij ons daar niet veel van aan te trekken. Kom, wij moeten eens trachten te zien, wat zij daar boven uitspoken.

De tocht werd voortgezet en enkele minuten later bereikte het drietal op zijn beurt de vestibule.

Zij moesten zeer voorzichtig lopen, om niet tegen de meubelen te stoten, die zich daar bevonden, want Raffles durfde nu minder dan ooit licht maken.

Zij hadden hun vilten overschoenen aangetrokken, in de wijde en diepe zakken van hun overjassen meegenomen en liepen nu volkomen onhoorbaar de trap op.

Reeds dadelijk zagen zij een lichtstreek op gelijke hoogte van de vloer en Raffles kon er zich niet in vergissen: dat licht scheen door de reet van de deur, die toegang gaf tot de studeerkamer van wijlen Alwin Bariscane.

Maar Raffles herinnerde zich dat er nog een tweede deur was in het vertrek, die in verbinding stond met een bibliotheek, tevens rookkamer.

Raffles had zich naar de deur begeven, waaronder het lichtschijnsel zichtbaar was en trachtte door het sleutelgat te kijken.

Hij zag slechts een klein gedeelte van het vertrek, maar in ieder geval bleek daaruit, dat de deur niet op slot was

gedraaid: een niet te onderschatten voordeel.

Was hetzelfde het geval met de tweede deur, dan stonden de kansen van Raffles en zijn metgezellen nog zo slecht niet.

De mannen daarbinnen schenen zich thans volstrekt geen dwang op te leggen en praatten op half gedempte toon met elkander.

Het was duidelijk te horen, waarmee zij bezig waren: zij trokken laden naar zich toe, beklopten de muur, verschoven meubelen en een zacht gekraak bewees hem een ogenblik later, dat zij doende waren met het openbreken van de vloer.

Zij behoefden dan ook volstrekt niet bevreesd te zijn voor een verrassing, of dat zij zouden worden gehoord, want het huis lag immers geheel afgezonderd te midden van een groot park en de ramen waren met stevige luiken en gordijnen gesloten.

— Ik zal eens gaan kijken of de tussendeur naar de bibliotheek geopend is. Is dat het geval, dan zullen wij hen gemakkelijk kunnen verrassen en onschadelijk maken.

— Waarop wachten wij eigenlijk? vroeg Brand.

— Wij wachten tot zij de papieren hebben, antwoordde Raffles laconiek.

— Dat kan wel een paar uren duren.

— Misschien. Maar wij kunnen wachten.

Daarop sloop hij weg, opende zonder enig gerucht te maken, een verder afgeleden deur, ontstak nu zijn zaklantaarn, sloop als een kat door de bibliotheek en ging zich overtuigen dat de tussendeur inderdaad niet gesloten was.

Hij voegde zich weer bij zijn metgezellen en nu wachtten zij geduldig met de revolver in de vuist, zonder zich te verroeren, zonder elkander zelfs te kunnen zien.

Daarbinnen duurde het zoeken onafgebroken voort. Het kraken van de planken mengde zich met het geluid van vernielde sloten. Een uur verstreek, en toen klonk daarbinnen plotseling een nauwelijks onderdrukte kreet van zegepraal.

— Het is tijd, beval Raffles kortaf.

Ik neem de tussendeur, jullie beiden dringt door deze deur binnen. Zij hebben blijkbaar de papieren gevonden. Ik zal een luide slag op de deur geven, dat is het sein.

Hij sprong lenig overeind, rende door de bibliotheek en sloeg de kolf van zijn revolver heftig op het paneel van de tussendeur, die hij dadelijk daarop openwierp.

Hij keek in de helderverlichte studeerkamer, waar zes mannen dicht bij de schrijftafel bijeen stonden, waarvan hij er onmiddellijk herkende. Het was de chauffeur van wijlen Alwin Bariscane.

De mannen hadden blijkbaar allen gebogen gestaan over een kleine stapel papieren en notitieboekjes, die zij zoeven hadden ontdekt in een kunstig verborgen schuilhoek in de vloer.

Op het horen van de luide slag hadden de zes mannen zich verschrikt opgericht en instinctmatig snelden zij allen naar de gangdeur, maar reeds vloog deze open, terwijl Brand en Henderson binnen stormden.

De reus was gewapend met zijn korte knuppel, van balein en lood vervaardigd en dit geduchte wapen daalde aanstonds neer op het hoofd van een der bandieten die zonder een kreet te slaken neerstortte.

De tweede struikelde over de benen van zijn makker en nog voor hij zich kon oprichten, trof hem de vreselijke knots tegen de slaap en deed hem dwars over de ander neervallen.

De chauffeur echter had zijn revolver getrokken, brullend van woede, en schoot op Henderson. Maar Brand was hem voor geweest.

Diens kogel doorboorde de rechterarm van de man en de revolver ontviel hem.

Hij had de bundel papieren gegrepen en wilde deze in zijn zakken doen verdwijnen met zijn linkerhand, maar Raffles was reeds naar binnen gesprongen greep hem in de nek, slingerde hem terzijde en liet de papieren bliksemsnel in zijn eigen, wijde zakken verdwijnen.

Dit alles was zo vliegensvlug in zijn werk gegaan, dat de anderen ternauwernood beseften wat er gebeurde. En toen

zij het wisten, was het te laat. Zij hadden nog nauwelijks naar hun revolvers of messen gegrepen, toen de reusachtige Henderson reeds tussen hen was.

Hij zwaaide zijn knuppel naar alle zijden en als graanhalmten onder de sikkel vielen de bandieten om hem heen ter aarde.

Er waren nog geen volle vijf minuten verlopen sedert zij het vertrek waren binnengedrongen, toen alle bandieten, op de twee gewonden na, reeds gebonden en gekneveld naast elkander op de vloer lagen.

Raffles keek de papieren vluchtig in, bromde goedkeurend en zei toen:

— Dat is wat de politie reeds lang zoekt. Met deze papieren in handen zal hij in staat zijn nog een groot aantal leden van de bende te arresteren. Hier heb ik de lijst er van. Dit zijn de geheime tekens, de goed verborgen plaatsen van samenkomst, alles. Wij zullen dit onmiddellijk aan de politie brengen, maar de beloning zullen wij maar liever niet afwachten. Eindelijk, eindelijk is dan de bende van het « Kwade Oog » met wortel en tak uitgeroeid. Er is reden om verheugd te zijn, vrienden. En nu voorwaarts.

Na zich nogmaals te hebben overtuigd, dat de geboeide mannen onmogelijk zouden kunnen ontsnappen, verlieten Raffles en zijn beide metgezellen haastig het huis, sprintten zo snel zij konden naar de farm, stapten in hun auto en reden in allerijl naar Bangor terug.

Raffles had de papieren in een grote enveloppe gedaan en geadresseerd aan de hoofdcommissaris.

Voor de deur van het hoofdbureau van politie stonden drie agenten met elkaar te praten en aan een hunner stelde Raffles, zonder zelfs de auto te verlaten, het gewichtige stuk ter hand, dat een einde heeft gemaakt aan het bestaan van een der gevaarlijkste misdadigersbenden ter wereld, met uitzondering misschien van de bende der Ronden te Londen, die helaas nog bestaat...

Dadelijk reed de auto weer verder, nadat Raffles de agent met enkele woorden dringend verzocht had, de papieren

onmiddellijk af te geven.

De auto werd naar de garage teruggebracht, Raffles betaalde de huur voor veertien dagen en ontving zijn garantiesom terug, waarna een taxi hen naar de hoeve van de farmer bracht, waar hij en zijn beide metgezellen overnachten.

Vroeg in de ochtend van de volgende dag vertrokken zij met de vliegtuigmachine na de vriendelijke farmer ruimschoots te hebben schadeloos gesteld, maar niet dan nadat Raffles zich telefonisch met de politie in verbinding had gesteld en vernomen had, dat de zes bandieten in de studeerkamer van Chesney Wold waren afgehaald en dat de arrestaties van de gecompromitteerde leden reeds in volle gang waren, door geheel de Staat New York heen.

* * *

Het was volgens de plaatselijke tijd zeven uur in de avond, toen Raffles met de vliegtuigmachine weer bij Los Angelos daalde.

Hij liet Brand dadelijk enige kranten kopen en sloeg er een open, om zich op de hoogte te stellen van hetgeen er tegen de bende van het « Kwade Oog » was ondernomen.

Maar er was een ander, een klein bericht, dat veel eerder nog zijn aandacht trok en dat hem onder het lezen deed verbleken; het luidde als volgt:

« EEN MISDADIGSTER GEARRESTEERD. — Een afgelegen toevluchtsoord. — Mensenjacht door een bos. — Gisteren heeft de politie van Los Angelos op een even merkwaardige als romantische wijze de hand kunnen leggen op een langgezochte misdadigster, die zich op een geheimzinnige wijze tot dusverre aan de nasporingen van de politie had weten te onttrekken. Haar naam is Pina Baretta en zij trad geruime tijd op met de Indiër Ram Doulah, die zich naderhand optopte als de aanvoerder van de beruchte bende van het « Kwade Oog », aan welks bestaan thans een einde is gemaakt. Een paar dagen geleden trok het de aandacht van de bemanning van een der patrouilleschepen, die in opdracht hebben de opiumsmokkelhandel op zee tegen te gaan, dat een

vliegtuigmachine zich in zeer snelle vaart van Los Angelos in Zuidelijke richting bewoog. Het patrouillevaartuig bevond zich op dat tijdstip op ongeveer veertig mijlen ten Zuidwesten van Los Angelos en de bevelvoerder meende natuurlijk niet anders of hij had hier te doen met smokkelaars, die op deze wijze verdovingsmiddelen willen invoeren, welke zij op dat verlaten visserseiland hadden opgeslagen.

» Hij zette daarom onmiddellijk koers naar het eiland Guadelupe, hetwelk hij laat in de avond van de daarop volgende dag bereikte. Er werd een patrouille aan land gezet, dichtbij het kleine vissersgehucht en dadelijk werd de bevolking ondervraagd, ofschoon zij zich reeds ter ruste had begeven, die echter niets anders kon mededelen dan dat de vliegtuigmachine dezelfde dag weer was vertrokken, in Oostelijke richting ditmaal. Hierdoor werd de overtuiging van de gezagvoerder versterkt, dat hij stoutmoedige smokkelaars op het spoor was. Daar het te donker was om op dat uur nog iets te ondernemen, keerde de patrouille naar het controlevaartuig terug, waar men het kriecken van de dag afwachtte.

» Opnieuw werden toen twintig man aan land gezet, terwijl de beide snelvuurkanonnen van het patrouillevaartuig op het eiland werden gericht. Daarenboven werd de stoombarkas uitgezet, die, bemand met vier koppen, de omgeving van het eiland ging doorzoeken. Laten wij aanstonds zeggen, dat de patrouille, die zich in drieën gesplitst had, spoedig een zeer eigenaardige ontdekking deed. Want op een eenzaam gedeelte van het eiland werden sporen ontdekt van de aanwezigheid van mensen, al waren het dan misschien geen smokkelaars. Op een grote open plek in het woud, dat bijna de helft van het gehele eiland bedekt, ontdekte men een houten loods, waarin talrijke fijne gereedschappen, tot een kleine draaibank toe, die met de hand gedreven kon worden, freesmachines en dergelijke. Dichter bij de kust vond men een zespersoontent, in tweeën gescheiden door een linnen schot, waaraan het maar al te duidelijk te bemerken viel, dat zij nog zeer kort

geleden bewoond was: de grote stenen, waarop blijkbaar brood geroosterd was, waren nog zo gloeiend heet, dat men ze nauwelijks kon aanraken. Van de bewoners echter geen spoor.

»De aanvoerder van de patrouille, die uit vier man bestond, begreep aanstonds dat hij slechts behoefde te wachten om de bewoners te vatten en hij legde zijn mannen in hinderlaag. Na enige uren wachtens werd het hem duidelijk, dat degene, die zich daar verborgen had gehouden, blijkbaar de komst van het vaartuig had bespied en zich nu ergens verscholen hield. Er werd een algemene klopjacht georganiseerd en juist toen de schemering begon te vallen kreeg men ten slotte, midden in het woud, iemand in het oog, die zich daar vruchteloos trachtte te verbergen in het hoge prairie gras. Het was een jonge vrouw. De kring werd hoe langer hoe nauwer toegesloten en ten slotte moest de vluchteling zich wel gewonnen geven. Zij weigerde echter hardnekkig, enige opheldering omtrent haar verblijf daar te geven, noch aangaande de geheimzinnige, snelle vliegmachine en men zou misschien nog lang in het duister hebben getast, wanneer de bevelhebber van het patrouillevaartuig niet toevallig het signalement en het portret van de langgezochte Pina Baretto onder de ogen had gehad. Er viel niet aan te twijfelen: de gezochte en deze jonge vrouw waren identiek. Na lang dralen bekende zij dit dan ook, maar het was dan ook alles wat men uit haar kon krijgen. Het spreekt vanzelf dat de vrouw gevangen werd gezet aan boord van het patrouillevaartuig, dat vervolgens onmiddellijk koers

zette naar Los Angelos, waar het thuis behoort en waar het in de loop van overmorgen wordt verwacht ».

Raffles liet het blad langzaam uit zijn handen zakken en zijn gelaat had een harde uitdrukking, toen hij tussen de tanden bromde:

— Dat zal ik ze betaald zetten. Ik heb voor haar veiligheid ingestaan; zij moet bevrijd worden.

— Is Pina Baretto gearresteerd?

— Zij is van Guadelupe weggehaald door een patrouillevaartuig, waarvan de bevelhebber bij toeval mijn vliegmachine heeft gezien. Wij hebben geen seconde te verliezen.

— Wat ga je doen?

— Vraag je dat nog? Ik ga haar bevrijden.

— Maar dat patrouillevaartuig is vanochtend reeds van Guadelupe vertrokken.

— Dan zal ik het inhalen

— Waarmee?

— Met mijn duikboot. Die loopt eens zo snel.

— Maar zij bevindt zich op het eiland.

— Met de vliegmachine kunnen wij er over een uur zijn.

— Er is misschien een patrouille achtergebleven, die je toestel zal vinden.

— Mijnentwege. Laten zij haar vinden en haar vernielen, als die vrouw maar nooit kan zeggen, dat ik mijn woord niet gestand heb gedaan. Maar wij praten hier als oude wijven en er moet gehandeld worden. Op weg, ik voel dat ik in staat zou zijn om dat vervloekte vaartuig te rammen.

Hoofdstuk VII

DE VRIJHEID !

De beide mannen liepen dadelijk weer terug naar de vliegmaschine, in het midden van een grote hoogvlakte, waarbij Henderson de wacht had gehouden.

Ditmaal hadden slechts weinige personen iets van de komst van het vliegtuig bemerkt en zij maakten dadelijk ruim baan, toen de schroef begon te wentelen en een ware orkaan van zand en gras opzweepte.

Een paar seconden later steeg de machine met vervaarlijke snelheid in de blauwe lucht omhoog en was twintig seconden later volkomen uit het gezicht verdwenen.

Nog geen vol uur later, juist toen de zon achter de kim zou verdwijnen, zweefde het toestel boven Guadelupe.

Met opzet had Raffles zo hoog gevlogen, dat men hem met de scherpste kijker onmogelijk van de aarde had kunnen zien.

Hij liet de vliegmaschine thans als een roofvogel neerschieten, bijna op dezelfde plek, waar zij steeds gestaan had, nadat zij weer was hersteld.

De mannen lieten geen seconde verloren gaan, maar stapten onmiddellijk uit. Daarop doemde Raffles zijn mechanische vogel tot machteloosheid, eenvoudig door het losdraaien van enige onderdelen, welke zijn geheim waren en die geen ander zou kunnen vervangen, die dat geheim niet kende.

Zij belaadden zich met zoveel geconserveerde levensmiddelen als zij maar konden dragen, die zij uit de tent haal-

den, overtuigden zich dat zij hun wapens bij zich hadden en snelden naar de baai, waar zij tot hun grote opluchting de « Bruinvis » terugvonden, waarvan het dek slechts een paar centimeters boven het water uitstak.

De bouten, die de ronde klep van de ingangstoren op zijn plaats hielden, werden losgemaakt en de drie mannen daalden in de duikboot af langs de smalle, stalen ladder.

Raffles, wiens gelaat een grimmige vastberadenheid verried, had achter het kleine houten stuurwiel plaats genomen, ongeveer in het midden van de machinekamer, na zich te hebben overtuigd dat alle onderdelen onberispelijk werkten, de pompen die de tanks moesten legen en weer volpompen, de electromotor, de stabiliseringsvlakken, het richtingsroer, kortom, het gehele ingewikkelde mechanisme.

En nog terwijl Henderson en Brand bezig waren de blikken en kisten met levensmiddelen op hun plaats te stuwen, haalde Raffles een kleine hefboom over, de boot rees en stoof een ogenblik daarna de baai uit, om vervolgens zee te kiezen, in de richting van Los Angeles.

De « Bruinvis » was niet groot, althans voor een duikboot en zij kon zeker ten hoogste tien personen bergen, maar zij was zo uitnemend gebouwd, haar elektrische machines waren zo krachtig, dat zij aan de oppervlakte de nabijheid van de taceboot kon bereiken!

bijna 70 kilometer per uur.

En zelfs onder water bereikte zij nog een vaart, die menige mailboot haar zou benijden: 45 kilometer, dat is bijna evenveel als een der snelste torpedojagers.

Maar Raffles was niet van plan om te duiken.

Integendeel, hij wilde de boot op haar grootste snelheid laten lopen, om dat gehate patrouille schip in te halen, hetwelk de vrouw wegvoerde, die op hem vertrouwd had en die op zijn eigen aanraden op het eiland was achtergebleven.

Het is waar, het patrouillevaartuig was hem bijna een half etmaal voor, maar het liep dan ook niet half zo snel als zijn eigen boot; hij zou het inhalen, het mocht kosten wat het kostte.

De klep van de ingangstoren was slechts ten halve neergelaten en de frisse lucht kon ongehinderd naar binnen stromen.

De maan verrees groots en vol als een zilveren schijf aan de hemel en overgroot de golven met haar schijnsel.

Nu en dan doemden enige groene of rode lichten op van een schip dat op verre afstand voorbij voer, maar Raffles bekommerde zich hier niet om, week rechts noch links uit en zette zijn weg in kaarsrechte lijn voort, terwijl het boegwater in een fontein van schuim tot op twee meter opspatte en als het ware een dubbele wal langs de flanken van het schip vormde.

Raffles had berekend, dat een snel vaartuig als het patrouilleschip in de avond van de derde dag na het vertrek, Los Angeles kon hebben bereikt en hij moest dus alles in het werk stellen, om in ruim twee dagen dezelfde afstand af te leggen.

Ja zelfs moest hij al het mogelijke doen om het patrouillevaartuig reeds op de tweede dag, na het vallen van de duisternis, te achterhalen.

Hoe dichter bij het eiland Guadelupe, hoe verder van de Californische kust, hoe beter het voor hem zou zijn.

Daarom spande hij zich tot het uiterste in, daarom vergde hij ook het uiterste van zijn duikboot, weinig sprekend,

nu en dan een bevel gevend, bezielde met een woeste vastberadenheid, die zijn gelaat verstrakte.

Pas zeer laat in de nacht was hij te bewegen wat te gaan slapen en het stuurwiel over te geven in handen van Henderson, die zoeven vijf uren rust had genomen en evengoed geslapen had als in zijn bed in zijn aardig kamertje van het kleine herenhuis te Londen, hetwelk Raffles vijf maanden te voren verlaten had, niet wetend, dat hem zulk een reeks ongehoorde gevaarvolle avonturen zou wachten.

De reus kreeg zijn bevelen, die al heel eenvoudig waren, zo snel mogelijk koershouden in bijna zuiver Noordelijke richting.

Raffles overtuigde zich nog eens, dat alle machinedelen uitstekend werkten en vlijde zich toen, bijna geheel gekleed op de rustbank in de smalle voorkajuit neer.

Drie uren later ontwaakte Brand, die eveneens vast had geslapen, even een kijkje ging nemen op het dek en toen Henderson gezelschap ging houden bij het stuurwiel.

In de kleine, maar uitstekend ingerichte kombuis begon hij het ontbijt gereed te maken.

Hij roosterde wat van het meegenomen brood, bakte eieren, zette thee en gedroeg zich zoals het een goed hofmeester betaamt.

Zo zacht mogelijk lopend, om Raffles niet te wekken, die rustig doorsliep, begon hij de smalle tafel in de voorste kajuit te dekken, zette er de borden en kroesen van aluminium klaar en pas toen het bijna helder dag was, wekte hij Raffles, die onmiddellijk klaar wakker was, waarna de beide mannen snel het ontbijt nuttigden, om vervolgens plaats te maken voor Henderson, die thans uren lang achter het stuurwiel had gestaan.

— Neem het stuurwiel over, zei Raffles, ik zal eens poolshoogte nemen op het dek.

— Waar zijn we nu? vroeg Brand.

— Ik weet het niet nauwkeurig, maar om twaalf uur zal ik het bestek opne-

men. Ik vermoed echter, dat wij reeds aanzienlijk op het patrouillevaartuig zijn ingelopen. En ik hoop van harte, dat wij het nog deze nacht zullen kunnen inhalen, in ieder geval voor het aanbreken van de volgende dag. Zij hebben kanonnen aan boord, naar ik gelezen heb en zij konden van dat gevaarlijke speelgoed wel eens een ongepast gebruik maken. Het is daarom beter dat zij ons niet zien, voor het te laat is.

— Hoeveel koppen heeft zulk een vaartuig meestal aan boord?

— Dat verschilt natuurlijk naar de grootte van het schip. Volgens het blad dat ik heb gelezen, moet de « Sperwer » ongeveer 24 man aan boord hebben.

Brand krabde zich eens achter het oor, maar hij zei niets, omdat hij wel wist, dat dit toch nutteloos zou zijn; Raffles had nu eenmaal zijn plannen gemaakt en niets zou hem kunnen bewegen, er op terug te komen.

Raffles klom langs de kleine ladder naar het dak, snoof met welbehagen de heerlijke zeelucht op, die hem langs de slapen streek en tuurde over de golven heen.

Aan de kim zag hij hier en daar schepen, die blijkbaar allen koers hielden naar havens op de kust van Californie.

Hij bleef bijna een half uur aan dek, met zijn kijker gewapend en keerde toen weer naar de machinekamer terug.

Die dag was de « Bruinvis » genoodzaakt, tot twee malen toe onder water te duiken, eenmaal wegens een grote torpedoboot van de Amerikaanse Marine, die juist in haar koers bleek te varen, de tweede maal om een patrouilleschip te ontgaan, dat waarschijnlijk de haven van Los Angeles verlaten had.

Dat veroorzaakte enig tijdverlies, maar Raffles liet de boot altijd weer zo gauw mogelijk boven komen, opdat zij haar snelle vaart kon hervatten.

Om twaalf uur had Raffles de zon geschoten en zijn bestek bepaald, met behulp van zijn sextant.

Tot zijn blijdschap had hij gemerkt, dat zijn « Bruinvis » zich goed hield en nog sneller liep dan men van haar had

mogen verwachten.

Toen de zon onder de kim verdween, berekende Raffles, dat hij kort na middernacht, wanneer alles goed ging, de « Sperwer » kon hebben ingehaald.

Om beurten hadden de drie mannen de avondmaaltijd gebruikt en toen het elf uur was geworden, nam Raffles plaats bij het ronde kijkglas en hield onafgebroken de blik gevestigd op de golven van de Oceaan.

Brand had zoeven het stuurwiel overgenomen en Raffles riep Henderson bij zich.

— Luister eens, James. Je bent tijdens de oorlog kanonnier geweest, nietwaar?

— Tot ik gewond werd, mylord.

— Je zult dus wel weten, hoe men het snelst en het best een kanon onbruikbaar maakt?

— Een kleine truc, mylord. Het betekent niets.

— Goed! ik ben er niet op gesteld, dat de twee kanonnen aan boord van de « Sperwer » in actie komen, begrijp je? Ik reken dus op je, om dat speelgoed onbruikbaar te maken.

— Als ze er mee kunnen schieten, mylord, na ik er mij mee bemoeid heb, dan wil ik ze allebei opeten, zei de reus lachend.

— Dan moet ik je nog iets mededelen wat mijnheer Brand al weet. Het spreekt vanzelf, dat wij in de grootste stilte moeten optreden, willen wij niet aanstonds alles bederven. Mijnheer Brand zal op de duikboot moeten achterblijven, om haar te besturen en jij en ik zullen aan boord van de « Sperwer » gaan. Want tegen zulk een overmacht is met geweld niets te bereiken, evenmin met drie man als met twee, en mijn eigen schip mag niet onbewaakt achterblijven. Wij moeten dus met list te werk gaan en wij moeten de wacht trachten te overrompelen. Slagen wij daarin, dan heeft de rest zeker niet veel te betekenen. Een cachot in de gewone betekenis, ik bedoel met stalen pantserdeuren en zo meer, heeft men aan boord van zo'n patrouillevaartuig niet. Ik hoop op je te kunnen re-

kenen, James.

— Wij zullen die jonge dame bevrijden, mylord, was alles wat Henderson zei.

Er verliepen nog bijna drie uren, die in de grootste spanning voorbijgingen, maar plotseling sprong Raffles als geëlectriseerd op en riep:

— Daar is het patrouilleschip. Ongeveer een kwart streek te loever. Kijk maar, je kunt haar lichten duidelijk zien.

Brand kwam toelopen, om door het kijkglas naar buiten te staren.

— Ja, dat is de « Sperwer » bepaald! riep hij uit. Laag op het water liggend, met korte schoorstenen, maaten voor draadloze telegrafie, een stoombarkas op het achterdek. Over tien minuten kunnen wij haar hebben.

— Het zal nu ook tijd worden om te duiken; zij mogen ons vooral niet voortijdig zien.

Beiden snelden naar de machinekamer, een koperen hefboom werd overgehaald en een zacht gurgelend geluid bewees, dat de thanks met water gevuld werden.

De « Bruinvis » zakte ongeveer een voet onder de oppervlakte van de golven, de snelheid verminderde, maar toch won het vaartuig merkbaar op het patrouille-schip.

Een half uur later voer de « Bruinvis » onder water op gelijke hoogte als de « Sperwer » en nu stuurde Raffles er met grote behendigheid op aan, zorgvuldig het kielzog van de schroef vermijdend, tot zij vlak naast de « Sperwer » lag.

Het water werd uit de tank gepompt, tot het dek zich op nog geen decimeter boven de golven verhief.

De duikboot was echter zo smal, het dek zo klein, dat het bijna onmogelijk zou zijn, het in de duisternis te onderscheiden, wanneer men op het dek van het patrouillevaartuig stond, want die nacht had de maan zich gelukkig weer achter dikke wolken verborgen.

Het ogenblik om te handelen was aangebroken.

Raffles en Henderson hadden Brand de hand gedrukt, die hen met een bleek gelaat zag vertrekken en zij klommen

vliegensvlug achter elkaar langs de stalen ladder naar het dek.

Het aan dek klimmen van de ene boot naar de andere, terwijl beide boten, stampend en rollend, in volle vaart de golven van de oceaan doorklieven, is zeker geen alledaags en gemakkelijk karweitje, maar het gemak en handigheid, waarmede Raffles en Henderson deze toer verrichtten, grensde aan het bovennatuurlijk en in no time hadden zij zich via een langs de scheepswand hangende lijn halverwege naar boven gewerkt.

Het volgende ogenblik reeds hadden zij zich door een openstaande patrijspoort naar binnen gewerkt en zij bevonden zich nu in een klein, donker vertrek, waar het naar benzine en petroleum stonk.

Raffles opende behoedzaam de smalle deuren en keek in een nauwe gang, die verlicht werd door een zacht heen en weer zwaaiende, elektrische lamp.

Hij wenkte Henderson en beiden betraden de gang. Boven hun hoofd klonk het eentonig geluid van de stappen van een schildwacht, die op het dek heen en weer liep.

De twee mannen slopen de gang door, tot zij aan de voet van de lage trap stonden, die naar het dek voerde.

Voorzichtig stak Raffles zijn hoofd uit de trapopening en zag dat het dek verlaten was, op twee schildwachten na, een op de voorplecht, de ander op het achterdek.

Op de flauw verlichte brug zag hij onduidelijk een paar gedaanten, waarschijnlijk van de officier van de wacht en van de roerganger.

— Wij zullen ons eerst maar eens gaan overtuigen, waar zich de gevangene bevindt, fluisterde Raffles zacht, terwijl hij zijn hoofd terugtrok en het trapje weer afdaalde. Kom mee.

De twee mannen slopen de gang weer in, toen zij plotseling, bij een smalle dwarsgang stilstonden, op het horen van een zeer bekend geluid, het was een tamelijk luid geanurk.

Behoedzaam stak Raffles het hoofd om de hoek en zijn zachte flulsterstem had een blijde klank, toen hij tot Hen-

derson zei:

— De schildwacht slaapt als een os. Mooier kon het bijna niet. Kom gauw mee.

Hij had een doek te voorschijn gehaald en trad met Henderson de schaars verlichte zijgang binnen.

Daar zat, op zijn hurken tegen de houten wand geleund, een man in blauwe uniform met een platte pet op, versierd met vergulde knopen, die vast in slaap scheen te zijn.

In een oogwenk hadden Raffles en Henderson zich op hem geworpen, hem de zakdoek in de mond geduwd en zijn armen en benen stevig gebonden, zodat hij geen vin kon verroeren.

Raffles doorzocht zijn zakken, maar daar hij geen sleutels vond, beproefde hij de kracht van zijn kleine lopers op het slot van de houten, van een klein tralievenster voorziene deur van het cachot.

Na enkele minuten sprong het slot open en met een nauwelijks onderdrukte kreet van innige vreugde, verscheen Pina Baretto op de drempel en greep met een krampachtig gebaar naar de handen van Raffles.

Hij trok de jonge vrouw met zich mee en duwde haar het duistere vertrek binnen, waardoor zij zelf waren binnengekomen.

— Wacht hier tot wij terugkomen, beval Raffles op fluisterende toon.

Hij verdween, de jonge vrouw met kloppend hart achterlatend en nu sloop hij met Henderson langs de houten trap naar het dek, waar de schildwacht nog altijd op en neer liep.

Als slangen gleden zij vooruit, zorg dragend, dat zij van de brug niet gezien konden worden, zich verschullend achter hoge stapels touwwerk en kisten.

Juist toen de schildwacht zich omkeerde op zijn weg, sprong Henderson op hem toe en velde de man met een geweldige vuistslag, die hem ter aarde deed storten.

Helaas kon Henderson niet voorkomen, dat het geweer van de man met een kletterende slag op het dek viel.

Hij sprong op het snelvuurkanon toe

en draaide met onbegrijpelijke snelheid het sluitstuk los, dat hij met een zwaai over boord wierp.

De tweede schildwacht echter scheen verdacht gerucht te hebben gehoord en kwam aanlopen, om te zien wat er aan de hand was.

Bliksemsnel verborgen Raffles en Henderson zich achter de kaapstander van het gangspil en lieten de man voorbijgaan.

Deze zag alleen maar het gevallen lichaam van zijn kameraad, maar dat was genoeg en hij slaakte een kreet, die op de brug gehoord moest zijn.

Maar toen hij om zich heen wilde kijken, velde de vuist van Raffles hem neer.

— Het tweede kanon, haast je wat, beval Raffles fluisterend. Over een halve minuut is het hele schip in rep en roer. Ik zal onze bevrijde gevangene in die tijd naar buiten trachten te krijgen.

Met grote sprongen rende de reus over het donkere hek, om ook het achterkanon onbruikbaar te maken.

Raffles snelde vliegensvlug de trap weer af en daar beneden moest zijn rechtervuist nogmaals werk verrichten, toen hij aanbotste tegen een slaapdronken luitenant, die zijn revolvertas juist omgespte en die blijkbaar wakker was geworden door de kreet en de dreun van het vallende lichaam.

Raffles stapte over het lichaam van de officier heen, rukte de deur van de bewaarplaats open en zei op gedempte toon tot de jonge vrouw, die bevend stond te wachten.

— Tracht vlug door de patrijspoort naar buiten te klimmen, het dek van mijn dulkboot is geen meter van u. Wacht, ik zal u voorgaan.

Hij wong zich snel door de opening, tastte met zijn voeten tot hij het dek van de duikboot onder zich voelde, hield zich met de ene hand aan de sponning van de patrijspoort vast en hielp met de andere de jonge vrouw naar buiten klimmen, tot zij veilig naast hem stond en hij haar op de tast door het ronde luik van de ingangstoren had helpen klimmen.

Juist toen zij verdween, plofte er vlak naast Raffles een zwaar lichaam neer en een welbekende stem mopperde woedend:

— Het is gelukt, mylord, maar nu slaapt er ook op het hele schip geen kat of muis meer. De hele gemeente is ontwaakt. Het wordt tijd om de plaat te poetsen.

Dit bleek Henderson goed te hebben ingezien, want bijna op hetzelfde ogenblik kraakten er een paar revolverschoten en een kogel vloog vlak langs het oor van Raffles.

Zo snel zij konden, kropen zij achter elkaar door de opening van het luik en het laatste wat Raffles hoorde was het woedende gevloek van de kanonnières, die vruchteloos aan hun stukken peuterden.

Op hetzelfde ogenblik, dat hij het luik achter zich dichtsloeg en de bouten om-

draaide, begon het zoeklicht van de «Sperwer» te stralen en tot op mijlen afstand werd de zee daghelder verlicht.

Maar reeds zakte de duikboot snel onder water, terwijl de bemanning van de «Sperwer» nog altijd uitkeek naar het schip, hetwelk de stoutmoedige ontvoerders van de gevangene aan boord had moeten brengen.

Twee dagen later voer de duikboot weer de baai van Guadelupe binnen en nog diezelfde dag steeg de vliegmachine op, ditmaal met Pina Baretta aan boord, die door Raffles naar haar eigen land zou worden teruggebracht.

Wat de bende van het «Kwade Oog» betreft, het proces nam een aanvang op dezelfde dag, dat Raffles vertrok en eindigde met de veroordeling van bijna alle gevangen genomen leden.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

ONRUST IN LUCCA

10 WILD-WEST ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 49.⁵⁰ VOOR f 29.⁵⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.— of meer p. mnd.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.

1. Goud brengt geen geluk. — 2. De zilveren ster, door Will Ermine. — 3. Hands up... Holliday. — 4. Gloeiend lood, door Wm. Colt Mac Donald. — 5. De Blauwe in doodsgevaar. — 6. Terugkeer van de Blauwe, door Luke Allan. — 7. De vallei der gieren, door Tom West. — 8. De roepstem van het wilde westen. — 9. Dood van een veedief, door Charles H. Snow. — 10. Vrijbuiters, door Robert Ormond Cade.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2200 pagina's.

Deze boeken kostten f 49.50, nu **VOOR SLECHTS** f. 29.50, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 28.85 of 1e termijn.

Men vermeldde : « W.W.-Serie, Aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266